

SI SOCIALISTISK • INFORMATION

SEPTEMBER 2006 • NR. 210 • 24. ÅRGANG

HVEM VANDT?

Den amerikanske dagsorden, venstrefløjen og Hezbolla

LÆS OGSÅ I DETTE NUMMER

SOCIALDEMOKRATERNE OG VÆLFÆRDEN • QUEERFESTIVAL '06
SOMALISK FRIHEDSKAMP • LATINAMERIKA VED EN KORSVEJ

SI Fra redaktionen

SI – stadig bedre!

Så er vi tilbage efter en lang sommerpause. Nu klør vi igen på med et blad, som skal ligge hos abonnenterne i starten af hver måned. Vi satser også hårdt på, at artiklerne igen kommer online på www.sap-fi.dk kort efter udgivelsen.

Vi har bl.a. brugt tiden til at diskutere, hvordan Socialistisk Information kan blive endnu bedre. Vi har talt om sprog, genrer og vinkler på artiklerne, men også om emner, som vi vil tage op i det kommende år.

Socialistisk Information vil stadig være et blad, som kombinerer aktualitet med baggrundsartikler og analyser. Når det handler om de tunge artikler – teori, historiske emner, almene temaer – forsøger vi at følge en langtidsplan. Samtidig bestræber vi os på at være aktuelle, dvs. at samle op på de vigtigste politiske begivenheder siden sidst. Vi havde indholdet af dette nummer på tegnebrættet allerede før sommerferien. Men da Israel indledte sin militære offensiv i Libanon, traf vi en hurtig beslutning om at få noget stof med om krigen og situationen i Mellemøsten. Sådan bliver det også fremover.

Vi vil altid have for øje, hvor der er bevægelse. Hvor spirer modstanden frem, hvordan tager vi de næste skridt? Vores ambition er at levere ammunition til kampen for et socialistisk alternativ – ved at bringe gode eksempler frem i lyset, komme med forslag til handling, formidle erfaringer, være et redskab for diskussioner i bevægelsen og give relevant baggrundsinformation, som gør de aktive endnu klogere.

Derfor vil vi også meget gerne have tips og ideer fra læserne til spørgsmål, som I ønsker taget op. Det kan være, du selv har lyst til at skrive en historie. Men det er lige så godt, hvis du kommer med en god ide, som vi kan arbejde videre med. Hold dig ikke tilbage, men skriv til redaktionen på si@sap-fi.dk

INDHOLD

INDBLIK: ISRAELS KRIG I LIBANON

Venstrefløjen og krigen i Libanon.....	3
Israel har taget en hel befolkning som gidsler	4
Det seje træk.....	8

FOKUS

Vores fjendes fjende er ikke nødvendigvis vores ven	10
Vent ikke på bedre tider – velfærd kræver kamp	11

ANALYSE: VELFÆRDSKAMPEN

Socialdemokraterne afgjorde sagen	12
---	----

ENGLAND

Til kamp for fri og gratis uddannelse	15
---	----

SOMALIA

Genfødsel af den nationale befrielsesbevægelse?	18
--	----

INTERNATIONALE NOTER

Singapore, Kina, Irak, Indien, Nordirland, USA.....	20
---	----

QUEER I KØBENHAVN

Køn og seksualitet på den politiske måde	24
--	----

DSB

Afsporet politik	26
------------------------	----

LATINAMERIKA

Fra modstand til revolution	28
-----------------------------------	----

DET SKREV VI FOR 25 ÅR SIDEN

SAP's holdning til Solidarnosc' konflikt med styret ..	31
--	----

INTERNATIONAL SOLIDARITET

Indsamling til libanesiske socialister.....	32
---	----

Månedssbladet

SOCIALISTISK INFORMATION udgives af Socialistisk Arbejderparti (SAP) – dansk sektion af Fjerde Internationale

Socialistisk Information

redigeres af et udvalg bestående af:
Bjarke Friberg, Ebbe R. Jørgensen, Katrine
T. Mikkelsen, Bodil Rasmussen, Christina
C. Nielsen, Bertil Videt, Nina T. Andersen,
Nicolai Bentsen og Åge Skovrind (ansv. red.)

Sign. artikler står for forfatterens egen regning.

Henvendelse til redaktionen:
Studivstræde 24, 1., 1455 København K.
Telefon: 33 33 03 17
e-post: si@sap-fi.dk

Abonnement: 175 kr., dog 100 kr.
hvis man er på pension, bistand, SU
eller mindre. Introduktionspris: 50 kr. for
et halvt år (gælder kun for nye abonnenter)

Der kan tegnes abonnement ...

- 1) ved at indbetale beløbet på giro 906-3366,
Socialistisk Information,
Studivstræde 24, 1., 1455 Kbh. K,
- 2) ved at gå ind på www.sap-fi.dk,
- 3) ved at sende en check til SI's adresse

Tryk: SAF

Redaktionen afsluttet den 28. august 2006

SI nr. 211 udkommer primo oktober 2006

ISSN 0108 – 1861

Israels krig i Libanon

Venstrefløjen og krigen i Libanon

INTRO

33 dage med krig i Libanon sluttede med våbenhvilen den 14. august. I en måned smadrede det israelske militær omfattende dele af den libanesiske infrastruktur. Huse og beboelsesejendomme er jævnet med jorden, ligesom veje, broer og produktionsanlæg. En årelang genopbygning venter.

Over 1.000 civile libanesere blev dræbt, overfor 42 civile israelere. De militære tab er omdiskuterede. Officielle israelske kilder angiver 119 dræbte soldater, mens Hezbollah angiver 74 på sin side. Israelske kilder hævder, at Hezbollah's tabstal er langt højere, måske over 500. Hertil kommer mange tusinde sårede på begge sider.

Den 11. august vedtog FN en resolution, som afspejler det militære dødvande. Ingen af parterne påførte modstanderen et militært nederlag. For Hezbollah var det fra starten udelukket pga. styrkeforholdene. Israels forventninger om at smadre Hezbollah blev

derimod gjort til skamme. Israel benyttede Hezbollah's gidselstaging som en kærkommen provokation til et storstilet angreb, men forregnede sig. I dag fremstår Hezbollah som sejrherre.

For den internationale venstrefløj var det første og indlysende krav, at Israel trak sig ud af Libanon – og i øvrigt også af de områder, der blev besat i 1967. Lige så klart er det, at vores solidaritet ligger hos det libanesiske folk, som er ofrene for den israelske aggression. Det svære spørgsmål, som også har været til diskussion, har derimod handlet om, hvad Hezbollah står for, og hvad vores holdning til organisationen bør være.

På de følgende sider giver den libanesiske socialist Gilbert Achcar sit svar. Han analyserer desuden udsigterne for de socialistiske kræfter i Libanon og Mellemøsten. I det andet interview forklarer han, hvordan angrebet på Hezbollah hænger sammen med Israels og USA's politik i resten af Mellemøsten.

Israel har taget en hel befolkning som gidsler

I dette interview giver den socialistiske Mellemøstekspert, Gilbert Achcar, sin analyse af baggrunden for det israelske angreb på Libanon og af Hezbollah's rolle i dag. Interviewet fandt sted en uge efter Israels angreb på Libanon.

AF ALAN MASS

De amerikanske medier placerer skylden for Israels angreb hos Hezbollah, fordi de »startede« volden. Ser du også sådan på situationen?

»Uanset hvad man mener om Hezbollah eller den operation Hezbollah iværksatte – og jeg har bestemt mine egne forbehold, når man tænker på de forventelige konsekvenser – så kan dette ikke på nogen måde retfærdiggøre, det Israel nu er i gang med.

Drabet på de syv og kidnapningen af de to israelske soldater var krigshandlinger, og Libanon og Israel er to lande, som stadig er i krig.

Israel trænger sig jævnlige ind på Libanons herredømme. De har udfordret landet utallige gange, især efter 1967 (det første ødelæggende angreb på Beiruts lufthavn fandt sted i 1968, red.). De invaderede en lille del af libanesisk territorium i 1967 (Shebbaa-farmene, red.), en stor luns af det sydlige Libanon i 1978 og halvdelen af Libanon i 1982. Derefter besatte de en stor del af landet indtil 1985, dets sydlige del indtil 2000, og de sidder i dag stadig på den strækning af Libanesisk territorium, som de indtog i 1967.

Siden 2000 har der foregået en vedvarende lavintensitetskrig mellem Hezbollah og Israel. Sammenstød på

tværs af grænserne, hemmelige israelske aktioner i Libanon, inklusive drab på Hezbollah-ledere osv.»

Hævntogt

»Men det, som Israel nu gennemfører i Libanon, er et massivt hævntogt mod en hel befolkning. Det er at tage en hel befolkning, et helt land, som gidsler for derved at forsøge at påtvinge dem sine betingelser.

De har allerede dræbt over 200 mennesker på mindre end en uge, og dette antal vokser dag for dag. Det overvældende flertal, mere end 90 procent, af Israels ofre er civile. De er ikke oprørere, ikke engang aktivister. Ganske almindelige civile – familier

og et betragteligt antal børn – er på forfærdende vis blevet revet itu af israelske bomber.

Israel ødelægger landets infrastruktur. De ødelægger også levebrødet for hundredetusinder af mennesker. For mange tusinder af mennesker i Libanon er sommersæsonen meget vigtig. De er den store andel af befolkningen som får sæsonjobs i turistsektoren og som er afhængige af denne indtjening for at kunne klare sig resten af året. Nu bliver disse mennesker fyret i titusindvis, for alle ved jo, at der ikke bliver nogen »sommersæson« i Libanon.

Hvis man tager alt dette i betragtning og sammenligner det med, hvad Hezbollah så end har udført af grænseoperation, så er det helt klart, at dette kun har fungeret som en anledning – grebet af Israel og støttet af USA og andre lande – til at gennemtvinge det, de har forsøgt på siden 2004.

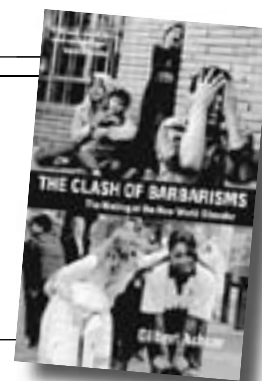
Det år fik de FN's sikkerhedsråd til at vedtage en resolution, som krævede ikke bare de syriske troppers tilbagetrækning fra Libanon, men også afvæbningen af væbnede grupper i landet – hvilket først og fremmest betød Hezbollah, og i anden omgang palæstinensere i deres flygtningelejre.

Dobbeltmoralen i de vestlige mediers beskrivelse af situationen og hykleriet i Israels udtalelser er så indlysende, at de i sig selv udgør en moralsk aggression. F.eks. bliver den palæstinensiske tilfangetagelse af en soldat, brugt af Israel til at retfærdiggøre et drabeligt og destruktivt angreb på Gaza. Samtidig har Israel nærværd 10.000 palæstinensiske fanger i sine fængsler, hvoraf de fleste er civile, der er blevet bortført af Israel i det territorium, de har haft besat siden 1967 fuldstændigt i strid med international ret.

Vi kender denne dobbeltmoral så udmærket. Og faktum er, at mens dette hykleri muligvis kan gå ubemærket hen for en gennemsnitlig observatør i vesten, så kan du være

GILBERT ACHCAR

Gilbert Achcar er medlem af Fjerde Internationale. Han voksede op i Libanon og underviser i dag i samfundsvidenskab på Paris Universitet-VIII. Hans bestseller bog »The Clash of Barbarisms« er netop udkommet i en anden og udvidet version og en bog med hans samtaler med Noam Chomsky om Mellemøsten, »Perilous Power«, er på vej.

sikker på, at i det overvældende flertal af tredjeverdenslande – og selvfølgelig i de muslimske lande, og endnu mere i de arabiske lande – er dobbeltmoralen iøjnefaldende og opværende.

Det er derfor, folk ikke har nogen tiltro til de vestlige lederes udtalelser, til Bush-regeringens snak om demokrati og de andre løgne.

Folk i vesten, især i USA, er nødt til at få øjnene op for deres regerings hykleri, og for den totale mangel på retfærdighed, ja bare humanitær medfølelse, i deres måde at forholde sig til den arabiske befolkning i Mellemøsten.

De er nødt til at få øjnene op for det faktum, at de arabiske og muslimske befolkninger, med god grund er begyndt at se sådan på det, at de bliver betragtet som undermennesker, og at deres liv ikke har nogen værdi i Israels, USA's og de allieredes øjne.

Derfor bliver de modtagelige over for den slags diskurs, som kommer fra typer som Bin Laden: at »hvis vores civile liv ikke har nogen værdi for dem, så skal deres civile liv ikke have nogen betydning for os«. Så vi er ved at nå en komplet infernalsk situation på grund af den amerikanske og den israelske regerings kriminelle reaktionære politik.«

Israels motiver

Hvad er Israels mål, når de gennemfører dette angreb?

»Strategisk set betragter Israel og USA hverken Bin Laden eller al-Qaeda som deres hovedfjende i Mellemøsten. De er bare mindre pesti-

lenser i deres øjne, om end belejligt pestilenser. Men nej, hovedfjenden er Iran.

Der findes det, de kalder den shiitiske akse eller halvmåne, som har sin rod i Iran, og som går gennem de pro-shiitiske styrker i Irak, gennem den syriske regering, som jo er Irans allierede og som når Hezbollah i Libanon.

Det er derfor Israel betragter Hezbollah som en meget vigtig fjende. Deres måde at opfatte verden på betyder jo, at de altid ser alt gennem deres besættelse af det, de vurderer som deres primære fjendestat. Under den kolde krig så de alting i lyset af en konfrontation med Sovjetunionen. Nu ser de alt i Mellemøsten i lyset af en konfrontation med Iran.

Desuden har Israel sin egen specifikke grund til at ville af med Hezbollah. Det var den organisation, der spillede den største rolle i at tvinge Israel til at trække sig tilbage fra Libanon i 2000.

Lige siden Israel forlod Libanon har Israel været fast besluttet på, at hævne sig på Hezbollah, og vi ser dem nu i fuld gang med at føre dette ud i livet, idet de bruger grænsesammenstødene som påskud.«

Hezbollah – terrorister eller frihedskæmpere?

Den amerikanske regering udråber Hezbollah som en bande terrorister. Hvilken rolle spiller de faktisk i Libanon?

»I Libanesisk politik gennem årene har de forskellige – bl.a. religiøse – borgerfællesskaber haft en slags identifikation med den ene eller den

»Folk i vesten, især i USA, er nødt til at få øjnene op for deres regerings hyckeri, og for den totale mangel på retfærdighed, ja bare humanitær medfølelse, i deres måde at forholde sig til den arabiske befolkning i Mellemøsten.«

anden politiske organisation. Det er lykkedes Hezbollah, at blive den stærkeste kraft i det shiitiske fællesskab, som er den største minoritet i Libanon, hvor intet fællesskab udgør et flertal.

Hezbollah har fået denne rolle af flere årsager. Hovedårsagen er den rolle Hezbollah spillede i befrielsen fra den israelske invasion af det sydlige Libanon, hvor det shiitiske fæl-

lesskab er koncentreret.

Men der er andre faktorer. Generelt set passer Hezbollahs fremgang i en udvikling, vi har set på det regionale niveau i de sidste 30 år, hvor venstrefløjens fallit og korruptionen af de nationalistiske ledelser har skabt et tomrum i lederskabet af massebevægelserne. Det tomrum er blevet fyldt op af organisationer af islamisk fundamentalistisk karakter.

Denne udvikling blev høj grad drevet frem af den iranske revolution i 1979. Chokbølgen fra revolutionen var enorm i området – specielt, selvfølgelig, blandt shiitterne, eftersom Iran er et shiitisk land.

Hezbollahs fødsel var resultatet af sammenfaldet af denne chokbølge med de forhold, som blev skabt af den israelske invasion af Libanon i 1982. Organisationen blev skabt efter invasionen, og dens fremgang hang sammen med dens succes i kampen mod besættelsen.

En anden faktor er den måde, Hezbollah formåede at opbygge sin sociale base. Hezbollah er i høj grad blevet bakket op af Iran siden deres dannelse. Teheran træner og finansierer Hezbollah, og organisationen har brugt støtten, de får, klogt. Den organiserer mange slags socialt hjælpearbejde og et socialt netværk, som hjælper et enormt antal shiitiske familier.

De har også været i stand til at omsætte indflydelsen, opbygget gennem modstandskampen, til politiske termer, da de gik ind i valgkampen. Hezbollah er en vigtig fraktion af det libanesiske parlament og der er endda Hezbollah-ministre i den libanesiske regering.

Så det er ikke en »terrorist« organisation, sådan som Washingtons og Israels terroristregeringer kalder det. Det er et masseparti, som er fuldt involveret i det lovlige politiske liv i Libanon.

Ingen i Libanon, på nær en lillebitte minoritet af ultrareaktionære anser det, Hezbollah gør i deres konfrontation med Israel som »terrorisme«. Den libanesiske regering selv betragter det som national modstand.«

Libanon en central brik

Kan du sige noget om, hvordan Israels angreb på Libanon er forbundet med den intensiverede krig mod palæstinsere, siden Hamas vandt kontrollen over Det Palæstinensiske Selvstyre?

»Der er flere forbindelser. Hamas og

Hezbollah er begge organisationer i den samme regionale alliance. En del af Hamas' ledelse bor i eksil i Syrien, og har vældig gode relationer til Iran. Teheran støtter Hamas: da den nye palæstinensiske regering blev valgt, og der gennemførtes en boykot organiseret af de vestlige magter og Israel, var Iran det første land, der lovede støtte til palæstinenserne som kompensation for boykotten.

Den anden forbindelse er resultatet af Israels slagting af Gaza, som har været så traumatiserende for hele regionen.

Uanset den originale motivation for Hezbollah's operation, hvor de tilfangede israelerne – jeg siger dette fordi Hezbollah's chef Hassan Nasrallah har sagt, at operationen var blevet planlagt gennem måneder – blev det, da den fandt sted, i hele Mellemøsten set som en legitim og nødvendig solidaritetsgestus med Gazas befolkning, som bliver knust af Israel. Derfor var der megen sympati for operationen.«

Hvordan passer krigen i Libanon med de andre krige, USA og Israel har gang i i Mellemøsten?

»For Israel og USA er hovedfjenden, som jeg har været inde på, hele alliancen, med Iran som den mest centrale spiller. Hovedmålet er det iranske regime, som de vil af med på den ene eller den anden måde.

Det syriske regime er snarere en sekundær fjende. Jeg tror ikke på, at der er en virkelig drift mod at vælte det regime. Israelske embedsmænd har sagt, at de ikke ønsker at se et nyt Irak udvikle sig ved deres grænse. De ved, at hvis det syriske regime skulle kollapse, så vil det være hvad de får: en kaotisk situation, som meget vil kunne true Israel's sikkerhed.

Selvfølgelig ville de gerne se den syriske regering bryde med Iran. De vil også gerne tvinge Teheran til at følge deres regler. Men eftersom de ikke har megen tiltro til det iranske regime, ville de bare ønske, at de

kunne styrte det på den ene eller den anden måde. Det er deres grundlæggende mål: det de i Washington kalder »regimeskifte«.

Med den fremherskende gentagelse af den kolde krigs imperialistiske mentalitet, bliver Hezbollah præsenteret som slet og ret agent for Iran. Det er da heller ingen hemmelighed for nogen, at Hezbollah er tæt forbundet til både Damaskus og Teheran. Og Hezbollah ville have været temmelig dumme, hvis de havde igangsat 12. juli angrebet uden en vis grad af koordinering med deres støtter.

Men det faktum, at Hezbollah har links til Syrien og Iran betyder ikke, at de ikke fører en legitim national modstandskamp – på samme måde som at det faktum at vietnameserne blev støttet af dette eller hint kommunistiske land, på ingen måde betød, at de ikke kæmpede for befrielsen af deres land.«

*Artiklen er redigeret
af Nicolai Bentsen
og oversat af
Christina Celeste Nielsen*

»Det er sandt, at de organiserer socialt hjælpearbejde, men kun af samme slags som kirker og velgørenhedsgrupper – de repræsenterer ingen social trussel overhovedet mod den borgerlige sociale orden«, vurderer Gilbert Acchar.

AF ANDREW KENNEDY

Har den libanesiske venstrefløj været i stand til at spille nogen rolle i at give den nationale bølge af vrede og trods politisk form? Eller er de marginaliserede?

»Det libanesiske kommunistparti (LCP) er en skygge af, hvad det var i 70'erne og 80'erne. Dengang var det af de vigtigste kommunistpartier i den arabiske verden, set i forhold til landets størrelse, og det var en af de store aktører i borgerkrigen fra 1975-1990. LCP var de første til i 1982 at angribe den israelske besættelsesmagt efter invasion. Det blev gjort i »den nationale modstands« navn.

Først senere kom den »islamiske modstand« og Hezbollah på banen. Hezbollah forholdt sig til LCP som rivaler, eftersom sidstnævntes sociale base fandtes blandt shiitterne og i det sydlige Libanon, hvilket vil sige blandt Hezbollahs målgruppe. Hezbollah opbyggede delvist sig selv ved at vinde deres kamp mod LCP om denne base. I den kamp blev de hjulpet meget af den iranske støtte og af det faktum, at de var en del af den dominerende ideologiske trend

i regionen, som siden 1970'erne var islamisk fundamentalisme. Omvendt manglede LCP politisk pondus og var dybt berørt af den begyndende krise i Sovjetunionen.

I 1990'erne gik LCP ind i en dyb krise med splittelser og fragmenteringer. Det, som består, er ikke komplet usynligt, men heller ikke længere i en position, hvor de spiller nogen væsentlig rolle – uheldigvis, eftersom det er den største venstrefløjsgropering i landet. Libanon er altså ikke nogen undtagelse fra den generelle regel i området: de nationalistiske kræfters og venstrefløjens fallit har skabt et vakuum, som er blevet fyldt af islamiske fundamentalister.«

Perspektiver i Hezbollah

En del af den britiske venstrefløj ville formentlig gerne sprede den idé, at Hezbollah kan udvikle sig mod venstre. Er det en fantasi?

»Grundlæggende, ja. Selv en primitiv gruppe som Muqtada al Sadr's organisation i Irak er mere socialt truende for borgerskabet end Hezbollah. Sidstnævnte er selvfølgelig radikal i sin opposition til Israel, sådan som det sædvanligvis er med islamiske

fundamentalistiske kræfter, knyttet til Iran. Men i Libanesiske politik er Hezbollah fuldt integreret i systemet. De har to ministre i regeringen som er domineret af Hariri-anførte amerikanske klienter, og de allierer sig med ganske reaktionære personer.

Det er sandt, at de organiserer socialt hjælpearbejde, men kun af samme slags som kirker og velgørenhedsgrupper – de repræsenterer ingen social trussel overhovedet mod den borgerlige sociale orden. Der er ikke engang potentiale for dette, givet Hezbollahs ideologi, deres struktur og deres tætte bånd til Iran og Syrien. Iran, Hezbollahs mønstermodel, er utroligt borgerligt i sin sociale struktur. Uanset hvad den populistiske skvaldrende Ahmadinejad (den iranske præsident, red.) måtte have luftet af ideer sidste år under hans præsidentvalgskampagne mod kapitalisten Rafsanjani, så bliver dette ikke omsat til nogen som helst konkrete sociale fremskridt.

I den forstand er Chavez' Venezuela en meget mere progressiv stat: Iran er ikke en muslimsk pendant til Venezuela. Sådanne pander eksisterede i mellemøsten i 60'erne, men det er med deres nederlag, at de isla-

Findes der progressive venstrefløjskræfter at støtte i Libanon?
Kan Hezbollah blive det? Hvad kan socialister i vesten gøre?
Interview med Mellemøst-ekspert Gilbert Achcar.

Det seje træ

miske fundamentalister har været i stand til at gro.«

Arabisk venstrefløj

Hvad er udsigterne for at opbygge en ny arabisk socialistisk venstrefløj? Hvad kan socialister og anti-imperialister gøre?

»I den arabiske verden i dag er pladsen til at opbygge en socialistisk venstrefløj ret marginal. Venstrefløjen er ideologisk marginaliseret. Ikke desto mindre bør der være en permanent indsats for at genopbygge en socialistisk venstrefløj, og det kan ikke gøres ved at følge i halen på islamisk fundamentalisme. Venstrefløjs-aktivister skal ikke lade fundamentalisterne alene optage terrænet om at kæmpe mod imperialismen og den zionistiske stat, sådan som nogle grupper har tendens til at gøre, men det er klart, at venstrefløjen ikke vil kunne måle sig med de religiøse kræfter på dette område lige foreløbigt.

På mange andre områder er fundamentalisterne til gengæld ikke vores konkurrenter – hvis de da ikke ligefrem er vores fjender: I kampen for arbejdere og bønders rettigheder og interesser, de arbejdsløses rettighe-

der, kvinders rettigheder, i kampen mod seksuel undertrykkelse, for sekularisme, tankefrihed og frihed fra religiøs styring af det sociale liv osv. Omkring disse emner bør venstrefløjen intenst opbygge kampagner – men hvis ikke vi hurtigt skal blive demoraliseret, må det gøres uden forventningen om et gennembrud i den nære fremtid.

Opbygningen af en ny socialistisk venstrefløj i den arabiske region kan hjælpes på vej af den internationale venstrefløj. Selvom Latinamerika er ret langt væk er venstredrejningen inspirerende. Men hovedindflydelsen på udviklingen af en socialistisk kraft i Mellemøsten vil komme fra Europa, hvor der en betydelig socialistisk venstrefløj.

Antikrigsbevægelsen i de vestlige lande har spillet en meget væsentlig rolle i at forklare den arabiske offentlighed, at dette ikke er et civilisationernes eller religionernes sammenstød, men en imperialistisk krigsdrift, som tjener kapitalistiske interesser og som sådan bliver modgået af sociale bevægelser i vesten. De sociale bevægelseres fremskridt i Europa kan kun have positiv indflydelse i Mellemøsten. Derfor er det

også afgørende, at den europæiske socialistiske venstrefløj står forrest i kampen mod islamofobi, for således at underminere den islamistiske propaganda, som bliver næret af den selv samme islamofobi.«

Dette interview er forkortet af Nicolai Bentsen og oversat af Christina Celeste Nielsen efter artiklen «Twin Battles».

VIDERE LÆSNING

På www.internationalviepoint.org kan du læse flere interviews med Gilbert Achcar om krigen i Libanon. Læs bl.a. om FN-resolutionen og situationen efter våbenhvilen.

Vores fjendes fjende er ikke nødvendigvis vores ven

Den aktuelt vigtigste opgave for venstrefløjen i Danmark er at opbygge den bredest mulige modstand mod Israels angreb på Libanon og støtte til en fred uden besættelser.

AF SAP'S HOVEDBESTYRELSE

Efter nogle mindre demonstrationer i løbet af sommeren, lykkedes det med demonstrationen i København mandag den 7. august at nå betydelige længere ud – både hvad angår antal deltagere (et par tusinde) og hvad angår politisk opbakning (alle de fire oppositionspartier på Christiansborg samt LO og en række fagforbund).

Det er en central opgave for venstrefløjen at fortsætte og styrke denne mobilisering. I dette arbejde har vi et særligt problem, som denne ugekommentar fokuserer på.

Israels angreb på Libanon har fået grupper på den danske venstrefløj (f.eks. DKPml og IS) til at fremstille Hezbollah som venstrefløjens allierede i kampen mod imperialismen. Det har givet sig udtryk i et ønske om at inddrage Hezbollah i Danmark i diverse demonstrationer, det være sig som taler, medarrangør eller bare en synlig markering. Et eksempel på det var demonstrationen i København, hvor en IS'er med megafon førte an i et Hezbollah-talekor, som forsøgte at afbryde en af demonstrationens officielle talere.

Sådanne opfattelser på venstrefløjen er ikke af ny dato, men bygger på antagelsen om at vores fjendes fjende er vores ven. Vi har oplevet det i forbindelse med Irak-krigen, hvor grupper på venstrefløjen har prædiker solidaritet med Saddam Hussein eller diverse Al-Qaida-terrorister med den begrundelse, at de »er allierede i kampen mod den amerikanske im-

perialisme«. Vi oplevede det i forbindelse med Kosova-krigen, hvor nogen lige pludselig anså Milosevic som venstrefløjens allierede, fordi han trodsede »NATO-imperialismen«. Og vi så det helt tilbage i 1930'erne, hvor det stalinistiske tyske kommunistparti så alliance-muligheder med nazist-partiet i kampen mod »socialimperialismen«.

Ingen tvivl om, at Hezbollah har spillet en central rolle i kampen mod den israelske besættelse og senest i kampen mod det israelske angreb. Men Hezbollah er ikke venstrefløjens ven. Hezbollah (Guds parti!) er politisk islamisme, som ønsker at indføre et præstestyre, hvor Guds ord fortolket af religiøst lærde er lov. I en politisk forstand er der tale om et borgerligt parti, som ønsker at opretholde et – dog rentefrit i respekt for koranen – kapitalistisk system. Socialister såvel i Danmark som i Mellemøsten står derfor i grundlæggende modsætning til Hezbollah i vores kamp for demokrati, menneskelig frihed og anti-kapitalisme. Hvis man er 30 sekunder i tvivl om det, så skal man blot tænke på, hvad der skete med den iranske venstrefløj, da Hezbollahs forbillede og protegé tog magten i Iran efter Shahens fald i 1979. Og hvis man stadig er i tvivl, så kan man prøve at spørge nogle af de iranske socialister i Danmark, som nåede at flygte, inden de blev myrdet eller indesparret.

Hezbollahs kamp mod Israels aggression har givet Hezbollah stor respekt i Libanon og senest i hele den

arabiske verden. Det er selvfølgelig et grundvilkår, som venstrefløjen i den del af verden må tage bestik af.

F.eks. vil det ikke være muligt for en libanesisk venstrefløj at deltage i kampen mod de israelske angreb uden en eller anden koordinering med Hezbollah. Men det gør ikke Hezbollah til venstrefløjens allierede og betyder ikke, at venstrefløjen skal støtte Hezbollah.

I Danmark er opgaven at opbygge den bredest mulige bevægelse bag kravet om fred uden besættelser.

Formålet er at sætte den danske regering under pres og dermed svække den front, som bakker op bag Israels og USA's angreb på Libanon.

Til det formål er Hezbollah ikke nogen hjælp, men en forhindring. Jo stærkere Hezbollah fremstår i anti-krigsmobiliseringer med deres anti-semitisme, med deres politiske islamisme, med deres støtte til præstediktaturet i Iran og med deres støtte til militære angreb på civile israelere, jo sværere vil det være at opbygge og fastholde en bred anti-krigsbevægelse.

Konklusionen er, at hverken af ideologiske, politiske eller taktiske grunde skal venstrefløjen i Danmark give nogen plads til Hezbollah i anti-krigsarbejdet. Naturligvis kan det ikke udelukkes at Hizbolah-tilhængere møder op og forsøger at markere sig i diverse aktiviteter. Men præcis ligesom det store flertal på venstrefløjen i går afviste at give en talerstol til Saddam Hussein-tilhængere i demonstrationer mod angrebet på Irak og til Slobodan Milosovic-tilhængere i demonstrationer mod angrebet på Jugoslavien, så skal venstrefløjen i dag uden tøven afvise at stille en talerstol til rådighed for Hezbollah eller i det hele taget arrangere demonstrationer i fællesskab med dem.

Vejen til en folkelig bevægelse i Danmark mod Israels angrebskrige og besættelser går ikke gennem et samarbejde med Hezbollah, men på trods af dem!

14. august 2006

Vent ikke på bedre tider – velfærd kræver kamp

Demonstrationerne den 17. maj må følges op af en samlet modstand mod de kommunale nedskæringer.

AF SAP'S FORRETNINGSUDVALG

I de seneste uger har selv borgerlige borgmestre klaget over, at regeringen tvinger dem til at skære ned på den kommunale velfærd. De har dog ikke fulgt klagesangene op med handlinger, der kan presse deres partifæller på Christiansborg.

Til gengæld har tusinder af borgere, bl.a. forældre med børn i daginstitutioner og skoler, mange steder i landet protesteret aktivt mod forringelserne – fra læserbreve til demonstrationer. Senest i Århus, hvor Rådhuspladsen onsdag den 23. august var fuldt op til Forældrenævnets demonstration mod planer om drastiske nedskæringer på daginstitutionerne. Mandag den 28. august er der indkaldt til en lignende demonstration i Roskilde, og i andre byer er billedet det samme.

Fælles for disse og andre protester er, at de både retter kritikken mod de lokale byråd, der svinger sparekniven – og mod regeringen, der nægter at give kommunerne det nødvendige tilskud af de 80 milliarder, staten har i overskud, og som vi alle sammen har bidraget til.

Finansministeren sidder tungt på låget til kassen, og med fuld støtte fra Dansk Folkeparti bliver han sid-

dende. Hvad kan man så gøre?

Alle forældre ved, at børnene skal have nye sko – hvert år. Det er bare en af den slags udgifter, der ikke kan undgås – fordi børn vokser, og fødderne vokser med.. Sådan er det også med den sociale velfærd..

Hverken børn eller forældre, gamle eller syge, kan leve med, at kommunen går i for små sko.

Derfor må det lokale pres fortsættes. Det er ikke nok med klagesange fra borgmestre og byrådsmedlemmer. De må nægte at gennemføre nedskæringerne og i stedet vedtage budgetter uden forringelser.

Hvis det kræver, at de bryder regeringens økonomiske rammer, så må de gøre det.

Kravet må rettes til byråd og borgmestre: Brug fantasien og løft opgaven – gør plads for den velfærd, som de fleste ønsker og har brug for.

Ikke mindst til borgmestre og byrådsmedlemmer fra Socialdemokratiet og SF må det siges klart og tydeligt: Kom ind i kampen for velfærden – vent ikke på bedre tider – for så kommer de ikke.

Tværtimod: Et landsdækkende kommunalt oprør og ulydighed overfor regeringen direktiver kan blive en del af den bevægelse, der baner vej for et nederlag til Fogh-regeringen

– både her og nu og ved næste valg til Folketinget.

For kun godt tre måneder siden, den 17. maj, så vi, at store demonstrationer kunne samles mod regeringens angreb på velfærden. De samme kræfter må nu organisere til en samlet modstand mod de kommunale nedskæringer, der foregår overalt i landet. Det er et oplagt punkt på dagsordenen, når organisationer og aktive mødes til konference lørdag 2. september.

Kravet til regeringen må være: Slip milliarderne løs til velfærd i kommunerne. I Folketinget må det være et krav til næste års finanslov, at kommunerne får en stigning i bloktilskuddene, der dækker hullet i kommunekasserne..

Et sådant initiativ kan blive en del af et virkeligt kommunalt oprør.

25. august 2006

Du kan få ugens kommentar
fra SAP's forretningsudvalg i din mailbox
ved at sende en mail til sap@sap-fi.dk

Socialdemokraterne var både forudsætningen for 17. maj's succes og medansvarlig for bevægelsens kollaps.

Socialdemokraterne

Den 17. maj var ikke for alvor en kollektiv aktion, men snarere en »individuel masseprotest«.

AF MICHAEL VOSS

Den ene dag går 100.000 mennesker på gaden for at protestere mod regeringens angreb på velfærden. Den næste indgår regeringen og flere af oppositionspartierne forlig om store dele af det samme velfærdsangreb uden nogen synlige reaktioner.

Det er muligt, at en konference 2. september kan sætte gang i aktiviteter igen. Nogle af de uddannelsessøgendes organisationer er stadig indstillet på at mobilisere. Regeringen kan finde på at luften nye provokerende forslag. Og der er et åbenlyst mobiliserings-potentiale i kommunerne, hvor lokalpolitikere skal administrere regeringens nedskæringer og skattestop, når de vedtager budgetterne for 2007. Det har allerede skabt aktivitet i flere kommuner.

Men der skal virkelig ske noget overraskende, hvis der igen står 100.000 på gaden eller bare noget, der ligner i begyndelsen af oktober.

For at forstå hvad der skete, er det nødvendigt at se nærmere på Socialdemokraternes rolle i arbejderklassen, blandt de protesterende den 17. maj og i Folketinget. Det er også forudsætningen for, at venstrefløjen fremover kan fastholde mobiliseringerne, også når Socialdemokratiet indgår forlig med de borgerlige partier.

Årtiers mest markante

Demonstrationerne den 17. maj var helt åbenlyst den mest markante politiske protest i mange år. 100.000 demonstrerede rundt om i landet.

afgjorde sagen

Reaktionerne var ikke rettet alene mod udspillet til velfærdsforringelser, der langt fra var det mest brutale forslag, der er kommet fra regeringen siden den trådte til i 2001. De var udtryk for en opsparet utilfredshed og vrede over fem års gradvis afmontering af velfærdsordninger.

Nogle ministre forsøgte at redde ansigt ved at henvise til de mange mennekser, som ikke demonstrerede. Men selv de ved, at for hver demonstrant var der mindst 10 mennesker, som sympatiserede med protesterne.

Forsvar for velfærden

Dermed var det endnu et bevis på, at et flertal i befolkningen ønsker at bevare de kollektive, offentligt administrerede velfærdsordninger. Det er ikke uvæsentligt, når man tager i betragtning, at borgerlige partier, kulturpersonligheder og mediefolk i 20-25 har ført en offensiv ideologisk kamp mod ideen om kollektivt sikret velfærd og at Socialdemokraterne i næsten lige så mange år i stigende grad har spillet med på dette liberalistiske felttog med deres versioner af udlicitering, privatisering og "modernisering af den offentlige sektor".

Anders Fogh Rasmussen har indset det: Han kan ikke skaffe vælgerflertal for sit liberalistiske projekt. Hans strategi er derfor først at undergrave velfærdsordningerne og derefter at forsøge at fjerne dem lidt efter lidt – en strategi han beskrev allerede i sin berømte bog om »Minimalstaten«.

Men det grundlæggende ønske om at forsvare den kollektive velfærd er

så indgroet i arbejderklassen og andre dele af befolkningen, at fem års strategisk planlagt indsats fra VK-regeringen nok har undergravet nogle af ordningerne, men ikke viljen til at forsvare dem. Derfor er Anders Fogh Rasmussen tvunget til at udsende den ene uliberalistiske bekendelse til offentlig velfærd efter den anden.

Når han så forsøger at tage et skridt i retning af det liberalistiske endemål, så står der 100.000 mennesker på gaden – som den 17. maj viste.

Socialdemokraternes rolle

Med så stor en opbakning er det nærliggende at spørge, hvorfor der ikke skete mere, da regeringen indgik forlig med De Radikale, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne om velfærdsreformerne? Og hvorfor er det meget lidt sandsynligt, at vi ser 100.000 mennesker på gaden, når der igen kaldes til demonstrationer den 2. oktober, hvor Folketinget åbner efter sommerferien?

Her er Socialdemokraternes rolle i hele forløbet afgørende.

Enheds-taktikken

I optakten til 17. maj arbejdede venstrefløjen i fagbevægelsen og Enhedslisten ihærdigt på at få de socialdemokratiske ledere med til at indkalde demonstrationerne. Skulle vi have ladet være med det? Skal vi undgå det en anden gang?

De gik jo ind og svækkede grundlaget, brugte bevægelsen til at få indflydelse i et forlig, trak sig ud og var med til at kvæle bevægelsen.

Nej, Enhedslisten og den faglige venstrefløj kunne ikke have gjort andet. Slet ikke, når man tager i betragtning, at Enhedslisten huskede at kritisere den socialdemokratiske forligspolitik og at præsentere en alternativ velfærds politik, samtidig med at vi mobiliserede sammen på et fælles, mere begrænset grundlag.

Det var nødvendigt at få de socialdemokratiske ledere med i bevægelsen. Uden dem var det slet ikke lykkedes at skabe en mobilisering af dette omfang. Venstrefløjen har ikke nogen stor autoritet i Danmark i dag. De fleste socialdemokratiske partimedlemmer møder kun op til en demonstration, hvis de fornemmer, at deres parti eller i hvert fald fremtrædende medlemmer af partiet står bag. Langt bredere gruppe af socialdemokratiske vælgere og andre vil normalt ikke deltage i en demonstration, der har et åbenlyst venstrefløjstempel på sig.

Socialdemokraterne – fra den tilfældige vælger over medlemmer og tillidsrepræsentanter til partiformand – er en kendsgerning, vi ikke kan komme uden om. Trods årtiers tradition for at administrere kapitalismen, trods utallige svigt over for bevægelser og mobiliseringer og trods 20-30 års gradvis overtagelse af borgerligt-liberalt tankegods og forslag, så er Socialdemokraterne en del af arbejderbevægelsen, og dets tilhængere udgør en stor og betydelig del af den arbejderklasse, som vi ønsker at aktivere i bevægelser og mobiliseringer mod borgerlig politik og for at fjerne regeringen.

Og mens vi kan ærgre os over, at bevægelsen ikke fortsatte og voksede, må vi også huske, at bevægelsen opnåede resultater. Adskillige alvorlige elementer i regeringens forslag blev fjernet.

De faktiske styrkeforhold

Venstrefløjen opfordrede til fortsatte aktioner efter 17. maj, og det var der al mulig god grund til. Statsministeren kunne have været så arrogant, at han havde afvist Thorning-Schmidt og gennemført hele pakken sammen med Dansk Folkeparti, og så havde der været gode muligheder for nye mobiliseringer. Under alle omstændigheder er det vigtigt, at venstrefløjen bruger enhver anledning til at forklare, at demonstrationer, strejker og i sidste ende en politisk generalstrejke er det nødvendige middel, hvis vi vil af med VK-regeringen og få en ny, der fører en grundlæggende anden politik.

Men ingen nok så vidtgående parole, ingen nok så korrekt udtalelse og intet nok så smart og morsomt mediestunt kunne have holdt bevægelsen i live, efter at forliget var indgået, og Socialdemokraterne trak sig tilbage.

Bevægelsens opbremsning er et udtryk for de faktiske styrkeforhold i arbejderklassen mellem venstrefløjen på den ene side og Socialdemokraterne på den anden.

Sammenlignet med situationen i begyndelsen af 80'erne er venstrefløjen ikke svagere ved folketingsvalg og i meningsmålinger. Den er mere samlet, den har flere elementer af et konkret politisk alternativ, og dens taktiske forståelse er i hvert fald ikke ringere.

Men på ét bestemt område står venstrefløjen afgørende svagere end for 25 år siden. Denne svaghed er samtidig bevægelsens svaghed: den manglende organisering i basis, på arbejdspladser og uddannelsessteder.

Individuel masseprotest

Den 17. maj var ikke for alvor en kol-

lektiv aktion, men snarere en »individuel masseprotest«. De fleste deltagere kom alene eller med en håndfuld venner. Kun ganske få kom sammen med kolleger eller sammen med deres medstuderende. Derfor var der heller ingen optaktsstrejker.

Det afspejlede, at der kun de færreste steder var organiserede diskussioner på f.eks. faglige møder om, hvorfor man skulle demonstrere. Nogle fagforeninger organiserede fælles transport, men deltagerne hentede de oftere på fagforeningskontoret end på arbejdspladserne.

Intet pres nedefra

Det betød, at der heller ikke var nogen sammenhænge, hvor demonstranterne efterfølgende kunne diskutere indbyrdes og med kolleger, hvad der kom ud af demonstrationerne, og hvordan man skulle reagere på forliget. Og der var slet ikke basis for, at tillidsrepræsentanter eller andre kunne sendes af sted for at koordinere videre aktiviteter.

Det var den slags formøder, strejkemøder, eftermøder og tillidsmandsmøder, der bar strejkerne i første halvdel af 80'erne igennem – også når de socialdemokratiske ledere ikke ville være med.

Det er den slags aktiv organisering, som kan give menige socialdemokrater et perspektiv om, at det er vigtigt og muligt at fortsætte kampen.

Dermed kan det lægge et pres på de socialdemokratiske ledere. Hvad enten de sidder i toppen af fagbevægelsen eller af partiet, lokalt eller centralt, er de nemlig afhængige af baglandet i fagbevægelsen og blandt vælgerne.

Hvis der udvikler sig en stemning for fortsatte aktiviteter i et organiseret bagland, står de over for valget mellem, hvad der for dem er to onder: Enten bliver de i bevægelsen og medvirker til mobilisering, eller også trodser de stemningen i baglandet og risikerer at miste opbakning. En faldende opbakning, som kan betyde

aktioner, de ikke kan kontrollere, eller at de ikke bliver genvalgt på fagforeningsposter eller til Folketinget.

I begge tilfælde kan venstrefløjen være tilfreds. Fortsat socialdemokratisk bidrag vil gavne mobiliseringerne, og en styrket venstrefløj vil skabe et bedre udgangspunkt senere.

Selv om den socialdemokratiske indflydelse ikke er nær så markant på uddannelsessteder, er basisorganisering også her forudsætningen for at kunne fortsætte mobiliseringer, når ledende kræfter falder fra.

Enhedslisten må påtage sig opgaven

Men i dag er venstrefløjen ikke involveret i at organisere og mobilisere menige fagforeningsmedlemmer og ofte heller ikke almindelige uddannelsessøgende.

Her »svigter« venstrefløjen, og det er her vi for alvor må sætte ind.

Vi må udvikle forståelsen for, at det måske vigtigste politiske arbejde, et medlem af Enhedslisten kan deltage i, er diskussionerne og organiseringen på arbejdspladsen, i fagforeningen, på uddannelsesstedet og i den lokale afdeling af uddannelsesorganisationerne.

Og vi må gå i gang med at organisere Enhedsliste-medlemmer omkring deres arbejdsplads, fagforening eller uddannelsessted. Uden et kollektiv bag sig kan det nemt blive for uoverkommelig opgave at bringe de politiske diskussioner ud på arbejdspladserne og om nødvendigt tage konfrontationer med andre politiske kræfter.

Ganske vist bakkede SF også ubetinget op om demonstrationerne den 17. maj, men basismobilisering er ikke en del af partiets politik, der er meget fastlåst på det parlamentariske. Som den altdominerende kraft til venstre for SF har Enhedslisten ansvaret for, at der sker noget. Påtager vi os den ikke som parti, er vi dømt til at gentage 17. maj-udviklingen fra flot demonstrationsdag til intet.

Til kamp for fri og gratis uddannelse

Vi kan se det ske over hele Europa. De kæmper mod det i Italien, i Grækenland, i Frankrig, i Portugal. Kampen gælder det neoliberale projekt for uddannelserne, herunder den såkaldte Bolognaproces. I dette interview fortæller den engelske studenteraktivist fra RESPECT, Suzie Wiley, om de studerendes kamp i England.

AF SIGNE ANDERSEN & NINA ANDERSEN

SI mødte Suzie Wiley på International Socialistisk Ungdomslejr i Italien. Her fokuserede den permanente workshop om uddannelse på Bologna-processen, og hvordan vi udvikler en samlet modstandsstrategi.

Suzie Wileys rapport om England gjorde alle workshopdeltagere helt stumme. Sammen med vores andre kammerater kæmper hun mod en udvikling, hvor studieafgifter, erhvervsdikterede kurser, lukkede kollegier, nedlagte offentlige biblioteker og et uddannelsessystem bombet tilbage til tiden før Anden Verdenskrig er blevet benhårde realiteter for millioner af studerende.

Men på trods af det engelske uddannelsessystems nedslående tilstand, var hun så fuld af kampgejst at stilheden hurtigt blev afbrudt af optimistiske klapsalver.

Suzie Wiley havde stadig masser af fortælle, da vi senere mødte hende for at lave dette interview.

Gældsatte studerende

»Det første Labour gjorde, da de kom til magten i 1997, var af fjerne SU'en. Pludselig var de studerende 100 procent afhængige af lån fra staten og banker. Det er lynhurtigt blevet til årevis af gæld for dem, der kommer fra lavere sociale lag.«

Ifølge EU-kommisionen er antallet

af studerende vokset kraftigt, uden at de statslige midler er fulgt med. Samtidig er den private finansiering vokset, og det samme er de studerendes gæld.¹ Konsekvensen af gældsætelsen har allerede meldt sig i England: Labour partiet har forpligtet sig på at få 50 procent flere unge fra gymnasier videre på universiteterne. Men deres politik har ikke overraskende haft den modsatte effekt. Ansøgninger til universitetet er faldet de sidste par år, og det er enlige forældre, voksne og studerende fra arbejderklassen, der falder fra. De har ikke råd til at betale de 3.000 pund (ca. 33.000 Dkr.) om året, som afgifterne nu er steget til. Og de har ikke råd til at sidde med en gæld på op mod 30.000 pund (ca. 331.000 Dkr.), når de er færdige med studierne.

For eliten og for erhvervslivet

I 2009 vil situationen muligvis blive yderligere forværret: Da skal diskussionen om at frigive studieafgifterne tages i Parlamentet. Hvis forslaget om frigivelse vedtages, bliver det op til hvert enkelt universitet, hvor meget de vil kræve i betaling. Det vil betyde, at de velstillede vil kunne gå på eliteuniversiteter med rigelig finansiering, og læse fag som historie, politik, filosofi og jura. Folk fra arbejderklassen vil derimod ende på erhvervsskoler og universiteter, som primært vil være finansieret af store

firmaer, og hvor forskningen vil være profitorienteret og kurserne vil være rettet mod erhvervslivets behov.

Politiske prioriteringer

Præcis ligesom VK-regeringen, argumenterer Labour med, at det offentlige ikke har råd til at finansiere universiteterne.

»Men når det kommer til at finansiere krig, er der masser af penge i kassen. Labour planlægger lige nu at bruge 25 gange så mange penge på at udvikle nye atomvåben, som det ville koste at få hele uddannelsessektoren på ret køl igen. Så pengene er der tydeligvis i samfundet. Det er et spørgsmål om prioriteter«, understreger Suzie Wiley.

Energi fra antikrigsbevægelsen

Den radikale del af studenterbevægelsen forsøger at samle folk under parolen »Fund education, not war«.

»Vores strategi er at radikalisere de studerende gennem de netværk, vi har opbygget i antikrigsarbejdet. Vi håber at kunne give de studerende kampgejsten tilbage gennem den selvtillid og energi som antikrigsbevægelsen har genereret. Hos os er antikrigsbevægelsen ikke blot en bevægelse for fred. Den består af radikale unge, der har en klar bevidsthed om anti-imperialisme, og den kapitalistiske logiks direkte indflydelse på retten til uddannelse.«

Radikalisering tiltrængt

I England har man én samlet national organisation for alle studerende: NUS – National Union of Students.

»Dette er både en styrke og en svaghed. Det er en styrke, fordi hele studenterbevægelsen potentielt er samlet i en eneste organisation. Hvilket betyder, at denne organisation kan være ekstremt magtfuld, når den rykker. Hvis den rykker. Problemet er, at der er meget lidt rum for radikal intervention i organisationen.«

Ifølge Suzie anser mange NUS for at være en direkte vej til indflydelsesrige poster i Labour-partiet. Hun nævner en hel række tidligere og nuværende Labour-ministre, blandt andet Charles Clarke (tidl. indenrigs- og udenrigsminister) og Jack Straw (tidl. udenrigsminister) som forhen-værende medlemmer af NUS' ledelse.

»Jeg er den eneste konsekvent radikale i ledelsen. Resten er praktisk talt Labour. De prøver at undgå alt for meget postyr, mens de sidder i ledelsen, og mest af alt venter de bare på et virkelig godt job i Labour. Sådan er NUS blevet brugt de sidste mange år. NUS bruger mere tid på at tale med ministrene end med de studerende.«

NUS sikrede nederlag

Da regeringen sidste år, besluttede at hæve studieafgifterne fra 1.000

til 3.000 pund om året, var studenterbevægelsen i en position, hvor de kunne have vundet en klar sejr.

»80 procent af befolkningen var imod afgifterne, og afstemningen i Parlamentet tegnede til at blive et utrolig tæt løb. Med en synlig bevægelse i gaderne og befolkningens opbakning kunne vi have vundet den afstemning. Men NUS gjorde ingenting. Absolut ingenting. Regeringen var allerede presset på grund af krigen, og NUS ville ikke ses som ledende i en bevægelse, der potentielt kunne vælte regeringen. RESPECT indkaldte til demonstration foran Parlamentet på dagen for afstemningen. Vi samlede omkring 1.000 demonstranter, men vi kunne have været 30-, måske 50.000, hvis NUS havde mobiliseret. De højere afgifter blev vedtaget med 4 stemmer. Nederlaget har spredt en pessimistisk stemning omkring mulighederne for modstand mod angrebene på uddannelserne. Den pessimisme skal vi have vendt. Genrejse de studerendes tro på, at vi kan gøre en forskel.«

Fælles front

Den neoliberale strategi, som Bologna-processen er et led i, påvirker også undervisernes vilkår direkte. Det gør dem til en oplagt alliance-partner:

»I slutningen af sidste år, var

der en af de største strejker i årtier blandt undervisere, og de vandt en væsentlig sejr. Omdrejningspunktet for undervisernes overraskende aktivistiske kamp var lønnen, som i lang tid har været meget, meget lav. Men der var alle mulige andre grunde til at de tog kampen op: Omstrukturen af uddannelsessystemet. De privatiseringer og fyringer som følger med, når uddannelse gøres til en vare. Og den generelle underfinansiering af uddannelsessektoren, som startede med Thatcher, og som kun er blevet værre under Blair.

Både medierne, regeringen og de højreorienterede dele af studenterorganisationerne prøvede at opstille et modsætningsforhold mellem undervisernes kamp og de studerendes interesser. Et af deres argumenter var, at højere løn til undervisere ville betyde højere afgifter for studerende. Det er helt afgørende, at vi kæmper imod denne regeringspropaganda, og danner fælles front med undervisernes fagforeninger.«

Internationale erfaringer

Suzie Wiley nævner den franske CPE-bevægelse som et forbillede for de radikale studenteraktivister i England.

»Alt for få kender til kampen mod CPE. Vi skal bruge de eksempler, hvor vi har vundet, til at inspirere folk. Frankrig er et eksempel på hvordan et neoliberalt angreb, der skulle have tjent som forbillede for resten af Europas regeringer, blev nedkæmpet på den mest storartede måde. Studerende og arbejdere gik på gaden sammen og vandt.«

Tre råd til danskerne

På baggrund af erfaringerne fra England har Suzie Wiley tre grundlæggende råd til de radikale dele af studenterbevægelsen i Danmark:

»For det første: Tro ikke at det stopper med de første angreb. Vi mobiliserede ikke kraftigt nok fra starten, og regeringen var smart nok til at indføre forringelserne bid for bid.

EU'S UDDANNELSESPOLITIK

Bologna-processen

Startede i 1999 i Bologna, hvor uddannelsesministre fra 29 europæiske lande mødtes og underskrev Bologna-deklarationen. Formålet var at sikre et fælles europæisk uddannelses- og forskningsområde inden 2010. Siden er processen vokset både i forhold til indhold og antallet af deltagende lande. I dag er 40 europæiske lande med i samarbejdet.

Lissabon-strategien

I 2000 vedtog Det Europæiske Råd Lissabon strategien. Det er en strategi for, hvordan EU kan blive den mest dynamiske og konkurrencedygtige vidensbaserede økonomi i verden.

Bologna-processen og Lissabon-strategien bør ses i en sammenhæng, da et middel til at skabe økonomisk vækst i EU er at gøre uddannelse til en handelsvare, at markedsføre uddannelsessystemerne i Europa.

»Labour planlægger lige nu at bruge 25 gange så mange penge på at udvikle nye atomvåben, som det ville koste at få hele uddannelsessektoren på ret køl igen«, siger Suzie Wiley.

I må vise folk hvor Bologna-procesen fører hen. Hvad endemålet i den neoliberale strategi er. Og her er det internationale samarbejde afgørende.

For det andet må bevægelserne ikke være isoleret fra organisationerne. Vi skal intervenere i de etablerede organisationer, uanset hvor bureaukratiske og udemokratiske de er. Fordi de har tyngde. Fordi de har magt. Hvis vi kan vinde de lokale studenterorganisationer til at kæmpe på vores side, gør det en stor forskel. De steder vi havde besættelser sidste år, var dér, hvor der sad radikale folk i studenterorganisationerne. De studerende lytter til deres organisationer. Vi skal vise de studerende, hvem der er villige til at kæmpe deres sag!

For det tredje: Hvis det er muligt at koble de konkrete studenter-

politiske kampe til de større politiske spørgsmål, der optager folk, så kan man mobilisere stort. De store ideer, og de store politiske spørgsmål er det, der inspirerer folk. Og de konkrete forringelser er det, vi kan mærke på vores dagligdag her og nu. Derfor må begge niveauer være i spil, hvis folk skal tro på, at de kan være med til at påvirke udviklingen. Og forstå, at det er nødvendigt.»

Suzie Wiley er studenterorganisator for RESPECT og sidder i NUS' National Executive Committee

NOTE

¹ Kronik i Politiken den 11. oktober 2005 af Kirsten Marie Kristensen og Kristian Cedervall Lauta fra DSF

LÆS MERE

Om RESPECT:

www.repectcoalition.org

Om modstanden mod Bologna internationalt:

Artiklen »No to the University-Firm« på www.internationalviewpoint.org

»The Bakaiku Declaration«, vedtaget på Student Social Forum i marts 2006 på

http://www.gaztezarea.net/bereziaik/ikaslegailurra/?page_id=63

Om Bologna-procesen i DK:

Danske Studerendes Fællesråd: www.dsfs.dk

Dansk Magisterforening: www.dm.dk

Om det internationale samarbejde blandt underviserfagforeninger: www.ei-ie.org

Genfødsel af den nationale befrielsesbevægelse?

De såkaldt islamiske domstole smider krigsherrerne på porten.

AF VAGN RASMUSSEN

Somalia er igen kommet i mediernes søgelys på grund af den hastige øgning af de islamiske domstoles indflydelse. Begrebet »Islamisk domstol« – eller værre: »Sharia-domstol« – vækker hos de fleste associationer til Taleban-bevægelsen i Afghanistan.

Men at sammenligne de islamiske domstole i Somalia med Taleban i Afghanistan er ikke blot forhastet. Det vender også opmærksomheden bort fra det væsentligste: Hvad vi for tiden er vidner til, kan være intet mindre end en genfødsel af den somaliske befrielsesbevægelse, eller,

om man vil, af den nationale somaliske revolution, efter årtier med nederlag påført Somalia udefra.

Et væsentligt led i genfødslen har været dannelsen af Unionen af Islamiske Domstole (UID), som med sine militser i spidsen for en folkelig rejsning jog krigsherrerne ud af bl.a. hovedstaden Mogadishu.

Mogadishu hvor folk i dag kan gå omkring uden at behøve at være bange for at blive skudt, for at tale i mobiltelefon. Mogadishu, hvor befolkningen nu kan slippe for at betale skønsmæssigt 40.000 kroner om dagen i afpresning, for at få lov til at passere utallige checkpoints.

Krigsherrerne har været et fast element i det politiske mønster i Somalia i 16 år. Men i dag er de væk i Mogadishu og i andre områder af Somalia, hvor lokale fraktioner af UID har taget magten. De er blevet knækket, og flertallet af dem har endog mistet deres poster i den nye somaliske overgangsregering, som er blevet påtvunget udefra ifm. den såkaldte fredskonference i Kenye i 2002. Alene det har skabt en helt ny politisk situation i Somalia.

Ideerne som UID fremfører, er også ved at brede sig til de somaliere, der bor i Etiopien. Dermed vækkes også den pan-somaliske idé til live

I dag er krigsherrerne væk i Mogadishu og i andre områder af Somalia, hvor lokale fraktioner af UID har taget magten. Gadeliv i Mogadishu. Foto STS

igen, nemlig drømmen om at genskabe det historiske Somalia, som kolonimagterne slog i fem stykker.

De islamiske domstole

Men hvis de islamiske domstole ikke er Taleban – hvad er de så? Selvom det kan være svært at besvare med få ord, så lad os alligevel prøve:

»Unionen af Islamiske Domstole«, skrev Chris Tomlinson i Associated Press den 20. juni, »består af 15 klan-baserede domstole, som dømmer efter forskellige regler, men som har lovet hinanden at bringe stabilitet til Somalia. De fleste praktiserer den moderate Subi-form for Islam, der har domineret somalisk kultur i århundreder«. Siden da er der oprettet mange andre islamiske domstole for forskellige klaner. Sådan prøver UID at skabe en al-somalisk bevægelse.

I sin retspleje gjorde præsident Siad Barre, som ikke kan beskyldes for at være særlig hellig, flittigt brug af islamiske domstole såvel som Sharia – der også indeholder fornuftige regler for, hvordan mennesker bør leve sammen.

»Somalierne kan være splittet i deres somali-hed,« skrev formanden for Ryoal African Society, Richard Dowden også i juni, »men de er forenet af to faktorer: Deres muslimske tro og en indædt opposition mod enhver intervention fra udlandet«.

Ydmygelser

Rækken af nationale ydmygelser er meget lang. For blot at nævne nogle:

- Den racistisk inspirerede amerikansk-ledede FN-invasion i begyndelsen af 1990'erne.
- Det internationale samfunds totale afvisning af resultaterne af somaliernes egen store forsoningskonference i Arta i 2000.
- De gentagne angreb af soldater fra USA, Etiopien og Nato under »Joint Task Force – Horn of Africa«.
- Men mest af alt afholdelsen af den såkaldte fredskonference i Kenya, som i 2002 resulterede i nedsættelsen af et parlament, der for

størstedelen består af repræsentanter for nogle af verdens værste krigsforbrydere og – som kronen på værket – efter store bestikkelser, valget af den etiopisk støttede krigsherre, Abdullahi Yusuf, til Somalias nye præsident.

Fra et somalisk synspunkt

Vi kan jo også prøve at se Vestens optræden fra somalisk nationalistisk side, som da Sharif Mohamed på Hiraaan Online for ganske nyligt skrev:

»Hvis det internationale samfund ønsker at være involveret i somaliske forhold og at vinde respekt hos det somaliske folk, må det først søge at få krigsherrerne bragt for en international domstol. FN og Afrikas Union skal holde op med at påtvinge os en krigsforbryderregering. Krigsherrer har ikke plads i nogen regering. De bør følge Charles Taylor (Liberisk krigsforbryder, red.) til Haag. Og hvis de islamiske domstole virkelig er så forfærdelige, kunne verden hjælpe os med at få udskrevet almindelige valg.«

Den 20. august meddelte UID, at den snarest ville indkalde til en forsoningskonference i Mogadishu for alle somalierne, fordi »somalierne har brug for at tale med hinanden – uden udenlandsk indblanding.«

Dermed forstærkes regeringen problemer yderligere. I forvejen er mange regeringssoldater hoppet af og har tilsluttet sig UID. Etiopiske tropper må bl.a. bevogte regeringens lufthavn, fordi de tidligere vogtere forlod den og tog til Mogadishu med alle deres våben.

Problemer og muligheder

Når så stor en bevægelse opstår, sker det ikke uden interne modsætninger f.eks. blandt moderate og yderligtgående.

I det hele taget er den tætte tilknytning mellem den nationale og den religiøse bevægelse et problem. Et andet problem er store forretningsfolks indflydelse. Som The Scotsman skrev den 26. maj under

kampene i Mogadishu: »Der står forretningsinteresser bag kampene. Både krigsherrerne og de forretningsmænd, der bakker op om de islamiske militser, ønsker kontrol med lukrative havne, lufthavne og checkpoints«.

Løsningen kan være at prøve at finde frem til somalierne, der i forvejen er indstillet på at opbygge en sekulær bevægelse, der bygger på ligestilling og respekterer menneskelige rettigheder, inklusive kvindernes og de seksuelle mindretals rettigheder – og at støtte dem.

En anden vigtig opgave er at afsløre hykleriet i det internationale samfund.

Den danske regering, som hylder demokrati og menneskerettigheder ved enhver given lejlighed, har deltaget som »observatør« i møderne i InterGovernmental Authority on Development (IGAD), en samarbejdsorganisation mellem Somalia og dets mere eller mindre diktatoriske naboer. Det var IGAD, der af det internationale samfund, og altså også af Danmark, blev betroet opgaven med at danne en etiopisk støttet krigsforbryderregering i Somalia. Det er utroligt, at intet politisk parti – og heller ikke Enhedslisten! – har gjort sig nogen som helst ulejlighed for at kigge regeringen nærmere efter i sømmene.

Men vi har også set, at en borgerlig revolutionær ledelse, der virkelig ønsker at forsvare befolkningen, kan blive tvunget til først at tage anti-imperialistiske og anti-kapitalistiske skridt, for derefter – måske – ligefrem at begynde at opbygge socialisme.

Om det vil gå i den retning i Somalia, ved vi ikke. Men i hvert fald gik den forrige overgangsregering så langt, at den forbød verdensbanken og IMF at etablere sig i Somalia. Sådanne skridt er også værd at støtte for alle, der kalder sig anti-imperialister.

*Yderligere gratis materiale tilsendes:
tlf.: 46 37 44 94, e-mail: sts@intsol.dk
– og hjemmesiden: www.intsol.dk*

SINGAPORE

Protester mod verdensbanken?

Står det til regeringen i østaten Singapore vil staten være rensset for protester, når Verdensbanken og IMF fra den 11. – 20. september holder sit årlige møde der. Demonstrationer er – som altid i Singapore – forbudt, hele politistyrken er mobiliseret og indenrigsministeren har truet med fængsel og fysiske straffe til alle, der forsøger. Singapore er kendt dels som en metropol for multinationale firmaer, dels for sit repressive styre.

Men ikke alle ønsker, at det skal gå stille af. En bred koalition af NGO'er og bevægelser med Jubilee South i spidsen opfordrer til verdensomspændende protester for at »fokusere verdens opmærksomhed på den ødelæggelse og underminering af menneskerettighederne, der er forårsaget af IMF, Verdensbanken, de regionale udviklingsbanker og det nyliberale globale system, de er udtryk for«. Selv lover man at arrangere »forskellige aktiviteter og aktioner i nærheden af deres (WB's, red.) møder i Singapore«, samt mobiliseringer og direkte aktioner i mange lande over hele kloden. Man opfordrer til at samles om kravene:

- 100 procent sletning af tredje verdens gæld uden udefra dikterede betingelser.
- Fuld åbenhed om låneoperationer og de dertil knyttede politikker.
- Stop for påtvungne betingelser og fremme af nyliberale politikker og projekter.

Udmøntet i krav om:

- Stop for promoveringen af privatisering af offentlige service og brug af offentlige ressourcer til at støtte privat profit.

- Stop for finansiering og involvering i miljøødelæggende projekter.
- Stop for betingelser der tjener til at uddybe den verdensomspændende krise i sundheden.

Kilder: www.targettwo.revolt.org,
www.greenleft.org

KINA

Arbejderprotester

Den 22. - 23. august udbrød der voldsomme arbejderprotester på en fabrik i Guangdong-provinsen med 10.000 ansatte. Fabrikken leverer gennem sit moderselskab i Hong Kong bl.a. legetøj til McDonalds Happy Meal. Også Disney er kunde.

Baggrunden for protesterne er de elendige arbejdsforhold på fabrikken. Ifølge China Labor Watch arbejder de ansatte 11 timer om dagen, seks dage om ugen. Månedslønnen ligger lige akkurat på mindstelønnen, og fabrikken overtræder regler om overarbejde og sociale pensioner. Omkring ¼ af lønnen går direkte tilbage til firmaet i form af betaling for bolig og mad.

Oprøret brød ud, da firmaet med brutal magt forsøgte at slippe af med en gruppe arbejdere, der havde for søgt at organisere en strejke mod de dårlige arbejdsforhold.

Oprøret blev undertrykt med hård hånd af lokale politistyrker. Mange såredes, heraf en livsfarligt, og 13 er tilbageholdt.

Aftagerne af firmaets produkter er dog ikke bekymrede. Michael Lilloja, der er talsmand for underleverandøren til McDonalds siger til New York Times: »Vi har forståelse for arrestationerne og mener, at de lokale myndigheder reagerede behersket.«

Kilder: www.internationalen.se,
www.chinalabourwatch.org

IRAK

Bøsser og kvindeadvokater myrdes

Man skal ikke træde ved siden af de gældende familienormer i Irak. En artikel i den engelske avis Observer beretter, at landet i øjeblikket oplever et opsving i brutale angreb og mord på bøsser, formentlig begået af religiøse militser. Bladet har talt med Ali Hili, der fra London samarbejder med grupper af bøsser, lesbiske, biseksuelle og transseksuelle. Han siger, at han har tabt kontakten til flere grupper bl.a. i Basra, Kerbala og Najaf, der er gået under jorden efter forfølgelser. Bladet har også fået adgang til billeder, der viser mord og vold mod bøsser.

En anden udsat gruppe er advokater, der forsvarer kvinders rettigheder f.eks. i sager om utroskab, æresdrab og forældrerettigheder. Siden oktober 2005 er 38 advokater blevet dræbt i Irak, og siden januar er 120 flygtet til omkringliggende lande.

Parallelt hermed kan Observer berette at der er sket en stigning i antallet af irakiske homoseksuelle, der søger asyl i Storbritannien.

Kilder: www.observer.guardian.co.uk,
www.feminist.org

INDIEN

Cola – nej tak

Mere end 1.000 mennesker demonstrerede i slutningen af august i den nordindiske delstat Rajasthan og krævede Coca-Cola og Pepsi Colas fabrikker lukket. De demonstrerende beskylder fabrikken for at være skyld i vandmangel, der rammer 50 landsbyer. En undersøgelse har vist, at vandspejlet er faldet 10 meter siden Coca Cola startede sin virksomhed i delstaten i 2000. Også i andre dele af

Indien har landsbysamfund protesteret over, at sodavandsfabrikkeres virksomhed har ført til vandmangel.

Men det er kun én af de mange anklager mod cola-fabrikkerne i Indien. Tidligere på måneden besluttede den sydlige delstat Kerala at forbyde al salg og produktion af Coca-Cola og Pepsi i delstaten. Det skete efter at Centret for Videnskab og Miljø i havde fundet, at indholdet af pesticider i firmaernes produkter i gennemsnit overskred de grænser, der var gældende i EU med 24 gange. Mindst 7 andre delstater i Indien har indført restriktioner i salg af sodavandene, men forbudet i Kerala er det mest omfattende. Delstaten Karnataka har anlagt sag mod Coca Cola på grund af pesticider indholdet i dets produkter.

USA's regering har i forblommede vendinger truet med at indgrebene overfor Cola fabrikkerne kan være til skade for udenlandske investeringer i Indien. Men en indisk politiker kommenterer: »De amerikanske firmaer skal ikke kunne påberåbe sig udenlandske investeringer som en undskyldning for at udnytte naturressourcer og underminere standarder. (...) Hvis den amerikanske regering ønsker at skære ned på investeringerne, vil vi hilse et sådant skridt velkomment.«

Kilde: www.indiaresource.org

NORDIRLAND

Fredsaktivister trues af hårde domme

9 nordirske fredsaktivister trues af hårde domme efter at de den 9. august deltog i en fredelig besættelse af det amerikanske våbenselskab Raytheons kontorer i Derry. De er blevet anklaget for indbrud under skærpende omstændigheder samt

ulovlig sammenstimlen. Anklager der under den britiske sikkerhedslovgivning, der er gældende i Nordirland kan betyde, at de ikke kan få deres sag for en nævningedomstol.

De betingelser, hvorunder de er blevet løsladt mod kaution, indebærer at de har forbud mod at kommunikere med hinanden eller med nogen der arbejder for Raytheon, samt mod at deltage i såvel offentlige som private anti-krigsmøder.

Raytheon er den 5. største våbenproducent i verden. De har produceret bomber som USA i al hast leverede til Israel midt under overfaldet på Libanon. Raytheon har også leveret elektronisk udstyr til den mur, Israel bygger mod palæstinenserne. USA's advokatsammenslutning har beskyldt Raytheon for at være »indblandet i udførelsen af krigsforbrydelser«.

Kilde: www.respectcoalition.org

USA

Kamp om abort

Der kæmpes om kvinders ret til abort i USA. I staten Mississippi var der tidligere 7 abortklinikker. I dag er der 1 tilbage, klinikken i Jackson. I slutningen af juli og begyndelsen af august har abortmodstanderne to

gange holdt ugelange aktioner udenfor klinikken for at få den lukket.

De ønsker at gøre Mississippi til den første abort-frie stat i USA, og aktionerne har bestået i råben og skrigen efter alle, der går ind i klinikken, et vakuumpakket! aborteret foster bæres rundt, og der er bøn og bibelvers over højtalerne. For at markere at den moralske forargelse går videre end til aborterende kvinder, blev en Koran og et regnbueflag brændt af.

Også kvindebevægelsen har betragtet kampen om abortklinikken i Jackson som en afgørende sag og har sammen med bl.a. anti-racistiske grupper holdt moddemonstrationer i Jackson og mobiliseret til dem over hele USA. Det lykkedes da heller ikke i denne omgang at lukke klinikken.

Imens foregår på 3. år en kamp ved USA's højesteret, der foreløbig har stoppet Bush-regeringens lovgivning mod abort fra 2003. I 9 stater i USA overvejes et forbud mod abort. Og i staten South Dakota er det blevet vedtaget. Forsvarere af kvinders rettigheder har svaret igen med en kampagne for en folkeafstemning for at få loven af bordet. Folkeafstemningen vil finde sted i november og bliver et nyt afgørende punkt i kampen for at forsvare abort-rettighederne.

Kilder: www.feminism.org,
www.radicalwomen.org

Kærkommen kvindekoordinering

På et tæppe i en af Amsterdams smukke parker sidder tre kvinder. Blandt hashrygende musikanter og dovne turister, diskuterer de kvinders situation i Brasilien netop nu. Det er i starten af juli, og de tre er til kvindekoordineringsmøde i Fjerde Internationale, det første af slagsen i lange tider. 28 kvinder fra 10 forskellige lande deltog i kærkommen erfaringsudveksling og planlægning.

AF ROSA HJÖRVAR OG MARIA J. NIELSEN

Der er nok at tage fat på for feminist i Brasilien. Tag bare landets verdensberømte varemærke, karnevalet. Brasiliens hovedstad, Rio, er hvert år omdrejningspunkt for denne festlige begivenhed. Og sikke en fest! Side om side med de oppyntede vogne og danseglade turister, findes et utal af prostituerede kvinder. Rio er efterhånden blevet centrum for kvindehandel i Latinamerika, og det udnyttes skruppelløst af den voksende turistindustri. Karnevalet er dermed blevet synonymt med udnyttelsen af kvindekroppen, og bag de farverige

facader og sambafesten, finder man tusinder af misbrugte kvinder fra hele Latinamerika.

Kvindehandel på verdensplan er en kæmpeindustri. Det er derfor en vigtig prioritering for kvindekoordineringen at indgå i arbejdet for at ændre holdningen til kvinder som handelsvarer og påpege de sociale og økonomiske forhold, der muliggør denne business.

Stærke kvinder

I Vesteuropa har det været en del af kvindekampen at slå fast, at kvinder ikke per definition er svage - vi kan godt åbne døre, bære tasker og køre truck. For de sorte brasilianske kvinder er situationen omvendt.

Disse kvinder er blandt de nederste i det brasilianske hierarki. De nedstammer fra den tidligere importerede slavebefolkning, der på trods af formel frihed aldrig fuldt ud har fået adgang til det brasilianske samfund. Den almindelige opfattelse er, at de sorte brasilianere, på grund af deres slavebaggrund, er stærkere end andre mennesker, og at de generelt har en højere smertetærskel. Dette gælder især kvinderne, som menes at være i besiddelse af en nærmest dyrisk styrke, der gør dem velegnede til hårdt fysisk arbejde. Derfor arbejder mange af disse kvinder i nogle af de farligste sektorer af den brasilianske industri.

Den racistiske holdning når langt ind i den offentlige sektor og dermed også hospitalsvæsenet. En af de bra-

silianske kammerater fortalte om, hvordan hun, efter at være blevet opereret, på grund af sin hudfarve blev nægtet smertestillende medicin, mens den hvide kvinde i sengen ved siden af automatisk fik det.

Hård kost

Også internt på den brasilianske venstrefløj findes store udfordringer. Efter bruddet med Lula og regeringspartiet PT, som skete i protest mod disses markante højredrejning og udemokratiske partiledelse, er de brasilianske kammerater nu travlt beskæftigede med opbygningen af alternativet til venstre, PSOL. Et samlingsprojekt, der ikke ligefrem har fokus på det kvindepolitiske arbejde, og hvor forståelsen af feminismen og kvinders rettigheder kan ligge på et meget lille sted. Det er da heller ikke ualmindeligt, at kvinder indenfor partiet bliver udsat for voldelige overgreb og sexismen.

Da PSOL's kvinder ville tage sagen i egen hånd og starte en selvorganiseret kvindegruppe, blev de mødt med mistanke og anklager om sexismen fra deres mandlige kammerater, der i øvrigt insisterede på at få lov til at overvære møderne.

»Det kunne de jo godt få lov til«, siger Tarzia med et smil, »hvis de altså kunne tåle at høre hvad vi taler om.« Som modsvar til mændenes mistænksomhed og indtrængen, valgte kvinderne meget bevidst at være åbne og ærlige. De arrangerede de første møder i bedste basis-

»Rio er efterhånden blevet centrum for kvindehandel i Latinamerika, og det udnyttes skruppelløst af den voksende turistindustri. Karnevalet er dermed blevet synonymt med udnyttelsen af kvindekroppen«.

gruppe-stil og fortalte om alle de overgreb, de havde været udsat for indenfor partiet. I detaljer beskrev de »kammeraters« grovheder og brutalitet. Det var for hård kost for de tilstedeværende mænd og kvinderne fik fred til at diskutere i enrum.

Hårdt benarbejde

Siden har kvindearbejdet bestået i at tage alle relevante politiske diskussioner i kvindegruppen, med en feministisk vinkel, før de tages i afdelingerne. På denne måde kan de sammen forberede sig på at tage diskussionerne i resten af partiet. Målet med dette dobbeltarbejde er, at kvindeinklen på længere sigt bliver en naturlig del af den politiske analyse.

Et ambitiøst mål. – Mange af de erfarne feminister har valgt at blive en del af Lula-regeringens apparat. De er blevet institutionaliserede feminister og de holder ikke længere fast i perspektivet om en stærk uafhængig kvindebevægelse, så de har forladt opbygningsarbejdet. Den feministiske politikudvikling i PSOL ligger derfor på nogle få og meget uerfarne skuldre. Desuden bliver det besværlig gjort af de geografiske forhold og den generelle modstand fra mange mandlige kammerater.

Flerkoneri i Filippinerne

Et andet tema, som også fyldte meget i debatten på kvindekoordineringsmødet, var immigrant-spørgsmålet. Både som vi oplever det i fx Frankrig, med tørklæde-debatten og de sociale

spændinger, der er skabt af racisme og økonomisk elendighed. Men også som det opleves i Filippinerne. Her sendes mange kvinder af deres mand i arbejdseksil i de omkringliggende lande: flerkoneri er accepteret i det filippinske samfund, og det er almindeligt, at mænd sender deres første kone til udlandet for at tjene til den familie, han stifter med kone nummer to.

Handling må der til!

Der blev ikke bare skabt kontakter internt på mødet. Mens seminaret var i gang, tog de filippinske kammerater rundt i Amsterdams immigrantkvarterer for at starte på at opbygge netværk. Kammeraterne kommer fra en del af Filippinerne, der hedder Mindanao. På Mindanao foregår væbnede kampe for løsrivelse fra den filippinske stat, som fastholder befolkningen i dyb fattigdom, på trods af store naturressourcer i regionen. I Amsterdam talte kammeraterne med immigranter, som selv kom fra Mindanao, om den nuværende situation på øen og om behovet for gensidig solidaritet. Som vores kammerater sagde til kvinde-

koordineringen: »Vi, i den 3. verden, har brug for jeres støtte, men I har også brug for vores kamp. Det er den gensidige internationale solidaritet og kamp, der er afgørende for, om vi kan nå vores fælles mål om at ændre verden, vores fælles mål om en socialistisk revolution.«

Der er nok at tage fat på i hele verden. Et nødvendigt element i kampen for et bedre samfund, er en stærk, organiseret kvindebevægelse. Alle deltagere var enige om, at mødet i Amsterdam ikke var det sidste.

VIDERE LÆSNING

»Frigørelse, frihed og forandring« er titlen på en resolution, som Socialistisk Arbejderparti vedtog på deres kongres i 2004.

Resolutionen er et bud på at forklare, hvordan kvindeundertrykkelsen kommer til udtryk i dag i Danmark og i resten af verden, og på hvordan vi kan bekæmpe den

Rekvirer sokumentet ved at skrive til sap@sap.fi.dk eller find det på <http://www.sap-fi.dk>

Køn og seksualitet på den politiske måde

Igen i år løb Copenhagen Pride af stablen under stor fanfare og igen i år havde kønspolitiske aktivister på venstrefløjen betakket sig for at gå med i paraden.

Men i år var alligevel anderledes: I stedet for vrede anti-Pride aktiviteter i Ørstedsparken samledes aktivister fra flere lande til »Queerfestival '06« – et konstruktivt non-profit, Do-it-Yourself projekt. Enhedslistens Queerudvalg var med til at stable denne platform for politik, performance, frirum og fest på benene.

AF NINA TRIGE ANDERSEN

En radikalisering af den traditionelle Pride parade vil have meget, meget lange udsigter. Det vurderede aktivisterne bag Queerfestivalen sidste efterår under en debat mellem formanden for Pridebestyrelsen, Enhedslistens Queerudvalg, kunsterkollektivet DUNST og anti-Pride-arrangørerne SKAM/KLAM.

Både Landsforeningen for Bøsser og Lesbiske (LBL), som uddeler de forskellige homo-priser til Priden, og selve Pridebestyrelsen er i høj grad domineret af reformistiske og borgerlige kræfter, ligesom det private erhvervsliv efterhånden også har sat sig tungt på foretagendet. Derfor ønskede Pride-kritikerne at lægge kræfterne i et konstruktivt alternativ i stedet. Slut med at løbe panden mod en mur og og fokusere på anti-arrangementer. Nu skulle vi selv sætte dagsordenen, med et positivt udgangspunkt.

Kapitalen, Kirken og Kernefamilien

Kritikken af Copenhagen Pride og LBL går blandt andet på LBL's leflen for borgerlige og racistiske kræfter, som for eksempel da »Årets Laks« i 2004 blev givet til Anders Fogh Rasmussen, for hans udtalelser »som

privatperson« til støtte for homoseksuel ægteskab. Eller da »Årets homofobi-pris« i 2001 blev givet til »de muslimske lande«, som endnu et led i den falske konstruktion af modsætningen »de tolerante danskere« versus »de uciviliserede fremmede«.

Kritikken går også på det signal, der sendes ved, at Pride-ugen ender med en ceremoni i folkekirken, og på at Priden efterhånden mest minder om et freakshow og en reklamesøjle for homobarerne, og dermed er med til at cementere de eksisterende strukturer fremfor at udfordre dem. Dette symboliseres for eksempel ved, at Familien Danmark tager klapstole og madkurv med til Nørrebrogade, og bruger dagen til at fejre deres egen normalitet, mens de underholdes af de farvestrålende homo'er. Kapitalen, Kirken og Kernefamilien, denne helige treenighed, bevarer fuldkommen upåvirket positionen på toppen af hierarkiet, endda med LBL's og Pridebestyrelsens velsignelse.

Et opgør med magten

At kalde Queerfestivalen et bevidst opgør med Kapital, Kirke og Kernefamilie, vil nok være at stramme den. Men i praksis var festivalen ret tæt på. Hele arrangementet er baseret på, at alle bidrager praktisk og økonomisk i det omfang de kan, og alle der

afholder workshops eller optræder gør det gratis. Festivalens udtryk er mildest talt ugudeligt, og kernefamiliens trygge rammer syntes absurde i det virvar af trash-drag, selvforsvar og S/M-workshops og eksperimenterende kønsidentiteter, der er en integreret del af programmet.

Kultur, politik og privilegier

Ifølge Lotte Knold fra Enhedslistens Queerudvalg, som var en af aktivisterne bag festivalen, var sammenmeltingen mellem det kulturelle/performative og det politiske noget af det, der virkelig rykkede på festivalen.

For en traditionel venstrefløjsaktivist, kunne det performance-prægede program ellers i sig selv virke en anelse suspekt. Og der var da også øjeblikke, hvor det politiske forekom meget fjernt midt i al (selv)iscenesættelsen.

»Men mange af de performere jeg har set, har været utroligt eksplicit politiske«, siger Lotte og nævner bl.a. fotografen Del la Grace Volcano:

»I hans oplæg om kunsten som politisk værktøj talte han en del om magtforholdet mellem kunstner og objekt. Og det fik mig til at tænke på min egen rolle, når jeg gennem mit sociologistudie skal ud og interviewe folk. Man skal altid være opmærk-

»... mange af de performere jeg har set, har været utroligt eksplicit politiske«, siger Lotte fra Enhedslistens Queergruppe.

som på sin egen position og sine egne privilegier.

Netop fokus på magtforhold i alle afskygninger er et af kernepunkterne i det queer-perspektiv, som festivalen bygger på. Det er nemlig naivt at forestille sig, at bare fordi man tilhører en marginaliseret gruppe, kan man ikke undertrykke andre.

Opgejlet makeup i afslappet atmosfære

»For at sikre frirummet på festivalen, nedskrev arrangørerne et sæt »ordensregler« som alle deltagere fik udleveret. Der blev også nedsat et »Conflict Resolution Team«, som skulle kunne skride ind, hvis en deltager følte sine grænser overskredet i løbet af festivalen«, fortæller Lotte. Men det er en af de ting, der skal arbejdes videre med til næste år, for det fungerer ikke godt nok i år.

Hvordan sikrer man, at der tages kollektivt ansvar for problemer, som opleves individuelt, men som dybest set er strukturelt betinget? Det er en meget kompliceret, men også meget vigtig opgave at forholde sig til:

»Hvis man mener det med at være socialist alvorligt, må man også kæmpe for større råderum til at skabe sit eget liv på alle niveauer. Her på Queerfestivalen har jeg oplevet mangfoldigheds- og lighedstan-

kerne omsat til praksis på en måde, som jeg ikke har oplevet andre steder på venstrefløjen.

Det var da også et broget indtryk, der slog en, når man trådte ind på pladsen foran Råhuset på Halmtorvet under festivalen. Men ligeså hysterisk makeup'en var på nogle af deltagerne, ligeså afslappet var atmosfæren.

»Folk, der føler sig udsatte andre steder, også på venstrefløjen, følte sig velkomne på festivalen, fordi det var tydeliggjort, at for eksempel racistisk, sexistisk og heteronormativ adfærd ikke blev tolereret.«

Subkultur eller progressivt alternativ?

Anti-Pride-arrangementerne de sidste par år, har været separatistiske (heteroseksuelle ingen adgang) og haft en kraftig tendens til at blive et lukket subkulturelt fænomen. Separatisme kan være en brugbar politisk strategi, men det kan være svært at se, hvordan en lukket subkultur udfordrer det eksisterende samfund.

Lotte Knold mener dog ikke, at Queerfestivalen 2006 var subkulturel:

»Festivalen har formentlig talt til et lidt andet publikum end Priden, men ikke til noget klart defineret publikum. I modsætning til Priden modsætter Queerfestivalen sig

at blive indpasset i det eksisterende. Med tiden tror jeg, vi vil kunne få dette budskab igennem til endnu flere, også nogle af dem, der i dag går med i Priden. En af styrkerne ved det »tværfaglige« samarbejde i planlægningen af festivalen er, at vi er nået ud til mange forskellige miljøer. Festivalen har potentiale for at politisere flere mennesker og åbner samtidig op for at politisere nye områder. Men jeg kunne da godt savne, at lidt flere med en klasseanalytisk tankegang går aktivt ind i projektet. Nogle ser jo den æstetiske og individuelle modstand som værende nok. Men med lidt flere politiske kræfter i projektet kan vi tippe det i den rigtige retning.«

QUEERFESTIVAL 2006

Queerfestivalen fandt sted 3 - 9. juli i Råhuset i København. Projektet blev til i en kollektiv proces mellem køns- og seksualpolitiske grupper, organiseringer og enkeltpersoner på venstrefløjen, blandt andet DUNST (www.dunst.dk), KRAN (www.kranerne.dk) og Enhedslistens Queerudvalg (www.queer.dk).

Se festivalens manifest, billeder, beskrivelse af workshops med mere på www.queerfestival.org.

AFSPORET POLITIK

Fire partier i Folketinget vil fremskynde privatisering af DSB. Det er Venstre, de Konservative, Dansk Folkeparti og det Radikale Venstre. Hvorfor?

AF SVEND VESTERGAARD JENSEN

DSB har i cirka 150 år drevet hovedparten af togdriften i Danmark og »kan det der med tog«. DSB er et stort offentligt ejet selskab, der løser en stor samfundsmæssig transportopgave. Privatisering af DSB løser ingen af de problemer, togdriften har for øjeblikket. Nedslidning af skinnenettet skyldes årelang mangel på vedligeholdelse, idet pengene til transport næsten ensidigt er gået til biler og

veje. I 2003 brugte man 9,5 mia. kr. på vejene og 1,5 mia. kr. på jernbanelinjet.

Skinnettet hører under Bandedanmark efter divisioneringen fra DSB i 1990'erne. Men partierne og transportminister Flemming Hansen nævner ikke dette i deres privatiseringsfelttog. De skyder i stedet på DSB. »Tog til tiden«, som ministeren har nævnt igen og igen, er ikke blevet bedre i hans ministertid: I 1999 gik togene rettidigt i 95 procent af alle

afgange i hele landet. I 2004 var tallet faldet til 89,8 procent og i august 2005 til 85,5 procent. I år ser tallene næppe bedre ud, når de kommer.

Erfaringerne fra England, Sverige og i det vestjyske viser, at privatiserede baner giver dårligere service og store problemer med driften. Det er ikke ligegyldigt, om det er et offentligt ejet selskab, hvor der findes en form for demokratisk kontrol, så man kan se, hvad der foregår eller om det er et selskab, der gemmer sig bag for-

retningshemmeligheder. Og det er heller ikke ligegyldigt, om operatøren er i dialog med sine passagerer og det omgivne samfund. Og om operatøren er åben overfor energibesparelser og miljøhensyn.

Efter en privatisering sidder det offentlige tilbage med ganske få muligheder for at få indflydelse på togtrafikken. Når kontrakten først er underskrevet, er det et kæmpe puslespil at skulle ændre den, f.eks. i forhold til lokale ønsker

Se en Loach-film

Privatisering giver hverken bedre eller billigere togtrafik. Sporene fra privatiseringer i andre europæiske lande skræmmer. Den engelske filminstruktør Ken Loach, der for et par måneder siden modtog den fornemste filmpris i Cannes, lavede for nogle år siden film »The Navigators«. Filmen fortæller om konsekvenserne af privatisering af British Rail, Storbritanniens DSB.

I filmen skildres konsekvenserne af, hvordan priskonkurrencen om de udbudte opgaver gik ud over sikkerhed og arbejdsvilkår. Loachs drama viser også følgerne af privatiseringer i livets øvrige forhold, ikke mindst på hjemmefronten. Filmen burde sendes i den bedste sendetid i dansk tv til skræk og advarsel. Og obligatorisk pensum for privatiseringsivrige politikere.

Privatisering er at flytte magten fra den offentlige sektor til den private sektor, og derved indskrænke politikens felt til fordel for markedets. Operatørerne underbyder hinanden, og køreplanerne hænger ofte ikke sammen. Udlicitering fører til uhæmmet konkurrence om arbejdslønnen, og hidtil har privatiseringer alene ført til forringelser af både arbejdsvilkår og arbejdsmiljø.

Ned i private lommer

Regeringens, Dansk Folkeparti og De Radikales forslag om at fremskynde privatiseringen af DSB vil betyde, at alle jernbanestrækninger skal i ud-

bud. Togpassagerer har oplevet store forsinkelser pga. dårlige skinner, men fremover kan de komme til at bruge uendelig meget tid på togrejsen, fordi køreplaner fra forskellige selskaber ikke passer sammen. Med et statsligt DSB har politikerne et direkte ansvar, som befolkningen kan holde dem op på. Og med DSB har vi et sikkerhedsnet, når de private har gabt over mere, end de kunne klare, som det skete med Arrivas debut i Jylland.

DSBs overskud går i dag tilbage i statskassen. Ved privatisering vil der sidde private aktionærer og tjene på samfundsmæssig nødvendig transport. Privatisering betyder, at »varen«, der leveres, bliver dyrere, fordi investorerne skal have forrentet deres investerede kapital. Vedligeholdelse bliver en omkostning, der søges mindsket mest muligt med de konsekvenser, det kan få. Hvorfor skal store overskud på udliciterede transportopgaver lande i private virksomheders lommer i stedet for at blive brugt til forbedret kollektiv transport og ordentlige vilkår for de ansatte?

Overskuddet fra DSB må investeres i bedre vedligeholdelse, nyt materiel og bedre service. Flere tog og mere personale i togene og ved stationer. I stedet for at ansatte under transport- og energiministerens skal udgøres af en hær af jurister, der skal kontrollere overholdelse af kontrakter, må indsatsen sættes ind på bedre togdrift.

Demokratiske tiltag

I stedet for privatisering er der behov for en gennemgribende demokratisering, hvor ansatte og brugere sikres afgørende indflydelse. Og hvor sociale, regionale og miljømæssige hensyn prioriteres højere end markedsprincipper. Salget af vores infrastruktur kaldes også at liberalisere. Vi kan også kalde det for tyveri af forbrugernes ejendom!

For nogle politikere er udlicitering og privatisering at slippe den nemmeste vej ud af problemerne.

De slipper for at demokratisere det offentlige system og sammen med medarbejderne og deres organisationer at give hele den offentlige sektor en ordentlig og gennemtrængende overhaling.

Alternativer til udlicitering og privatisering er øget demokrati. Demokratiske tiltag på alle planer. Det er de ansatte, arbejderne, der ved, hvor skoen trykker. Det er brugerne af den kollektive transport, der kender behovet.

Det offentlige kan sagtens klare ærterne selv, hvis det politiske systemåbent turde involvere alle medarbejdergrupper i en omfattende forbedring af den offentlige service uden nødvendige at banke udgifterne i vejret.

De fire partier synes at have som hovedformål at gøre Danmark til en forretning, hvor alt købes og sælges. Det sker ved at udlicitere og privatisere offentlige opgaver. Alt skal gøres til varer, der kan købes og sælges på markedet. Alt forvandles, også menneskets arbejde, til varer, der kan købes og sælges, altså kun vurderes efter deres bytteværdi. Denne bytteværdi bestemmes af markedets love, men ikke af menneskenes behov. Den værdi, som en genstand har for at kunne tilfredsstille de menneskelige behov, kaldes dens brugsværdi. Denne varens dobbeltkarakter var Karl Marx' udgangspunkt i hans analyse af kapitalismen.

De tager deres afsæt i bytteværdien, vi i brugsværdien!

Jernbanedriften og den kollektive transport generelt må tilrettelægges ud fra samfunds helhedsinteresser og efter miljømæssige og menneskelige behov, ikke efter den investering, der giver det højeste afkast. Demokratiet går forud for markedet.

Hvis Bolivia skal opnå reel national selvstændighed, må landet overtage kontrollen med sine egne ressourcer. I Cochabamba var der omfattende kampe omkring privatisering af vandforsyningen

Fra modstand til revolution

Hvordan kan den nye bølge af kampe, modstand mod neoliberalismen og opblomstringen af en venstrefløj blive forankret i permanente socialistiske landvindinger, folkets magt og afskaffelse af kapitalismen?

AF PHIL HEARSE

Ingen andre steder i verden er neoliberalismen blevet afvist så generelt som i Latinamerika, og ingen andre steder er venstrefløjen fået et så stærkt comeback. Valget af Evo Morales i Bolivia og dynamikken i Hugo Chavez' regering i Venezuela har en stor ideologisk betydning.

Uanset retningen og det slutresultat, disse regeringer fører til, så har de allerede gjort en utrolig vigtig ting, nemlig at sætte konkret indhold på den abstrakte parole om, at

en anden verden er mulig, nemlig den eneste mulighed: socialismen. Selv valget af moderate centrum-venstre-regeringer, som Lula i Brasilien, Bachelet i Chile og Tabaré Vázquez i Uruguay er resultat af en lang periode med kamp mod neoliberalismen og højrefløjen.

Dette omfattende latinamerikanske panorama af kampe har sat gang i diskussioner om revolutionær strategi – debatter, som venstrefløjen ikke har været vant til i en periode. Hvordan kan den nye bølge af kampe, modstand mod neoliberalis-

men og opblomstringen af en venstrefløj blive forankret i permanente socialistiske landvindinger, folkets magt og afskaffelse af kapitalismen?

Ikke én taktik

Det giver ingen mening at opstille den samme taktik for et helt kontinent, eftersom de latinamerikanske samfund er meget forskellige. Der gælder ikke en fælles strategi for alle. Men alligevel er der mange fælles træk ved udviklingen i disse samfund, ligesom mange af de samme elementer vil indgå i en revolutionær strategi.

Svarene på en række grundlæggende spørgsmål vil være afgørende ledetråde, når vi skal udvikle et revolutionært alternativ. Disse spørgsmål er bl.a. følgende:

- Hvilken karakter har disse samfund, og hvordan er deres forhold til imperialismen?
- Hvilken karakter har den herskende klasse?
- Hvilken karakter har »det revolutionære subjekt?« Hvordan ser den mulige alliance ud, som kan mobilisere de folkelige kræfter i et revolutionært gennembrud?
- Hvilke skridt er nødvendige for at gennemføre et brud med den kapitalistiske stat og imperialismen?

Underlagt imperialismen

Samtlige latinamerikanske lande er undertrykt af imperialismen.

Ganske vist har Brasilien og Argentina oplevet en industrialisering, så de ikke længere har alle de klassiske kendetegn, som gælder for halv-kolonier. Deres økonomi bygger ikke udelukkende på eksport af råvarer og forbrug af industrivarer fremstillet i de imperialistiske lande.

Men trods dette udgør de ikke et center for akkumulation af finanskapital på samme måde som de imperialistiske lande, ligesom de ikke er hjemsted for multinationale selskaber, som dominerer og udbytter overalt i verden.

Beviset var gældskrisen. Da kri-

sen var på sit højeste i 1980'erne og 90'erne, flød en enorm kapitalstrøm fra de udbyttede lande til det imperialistiske center. Brasilien og Argentina hørte selvfølgelig til i førstnævnte kategori, hvor et tiår af økonomisk fremgang blev ødelagt af gældskrisen i 1980'erne.

Mens alle de latinamerikanske lande er domineret af imperialismen, så har de samtidig en ekstrem rig herskende klasse, som går hånd i hånd med det imperialistiske borgerskab. Det har skabt nogle af de mest ulige samfund i verden.

Ideen om at der kan opbygges en »anti-imperialistisk alliance« med dele af borgerskabet, er helt hen i vejret. I bedste fald kan der være alliancer omkring demokratiske mål og kortvarige, midlertidige nationale interesser.

Den permanente revolution

I sin teori om den permanente revolution fastslog Trotskij, at arbejderklassen måtte tage ledelsen i kampen for revolutionens nationale og demokratiske opgaver, dvs. de opgaver, som den borgerlige revolution ikke havde fuldført.

Trotskij adskilte sig fra stalini-sterne ved at se den nationale demokratiske revolution som et led i en uafbrudt (permanent) revolutionær proces, som skulle gennemføres i en alliance mellem arbejderklassen og bønderne, under arbejderklassens politiske ledelse.

Der vil ikke være nogen kinesisk mur mellem de nationale og demokratiske opgaver på den ene side, og de socialistiske opgaver på den anden. Hele processen vil kræve, at arbejderklassen (og bønderne) går foran. I det omfang, vi må justere Trotskij's teori, som hovedsagelig blev udviklet mellem 1905 og 1928, kan det kun i blivende retning af at understrege den indbyrdes forbindelse, der er mellem de nationale, demokratiske krav og de socialistiske opgaver.

Sagt på en anden måde: Et virkeligt demokrati og en reel uafhæn-

» Det rejser et første spørgsmål og problem – spørgsmålet om classeselvstændighed, at opbygge politiske massepartier, som ledes af arbejderklassen, og som er uafhængige af borgerlige nationalister og populistiske kræfter.

gighed, forudsætter et fuldstændigt brud med imperialismen og det hjemlige oligarki.

For eksempel betyder det, at hvis Bolivia skal opnå reel national selvstændighed, må landet overtage kontrollen med sine egne ressourcer, dvs. gas, olie og vandforsyning. Det indebærer indgreb over for den private ejendomsret, med andre ord socialistiske skridt. På samme måde kan et radikalt demokrati på nationalt plan ikke opnås uden et opgør med oligarkiet, som kontrollerer den politiske proces med vold og korrup-tion.

Demokratiske spørgsmål er direkte forbundet med spørgsmålet om arbejderklassens magt.

Samme overvejelse gælder i forhold til kampen om jorden. Fremvæksten af agrobusiness (ofte under USA's kontrol) indebærer, at fjenden skifter ansigt. Hvor det før blot var en kamp mod de lokale godsejere – en del af det nationale borgerskab – bliver det nu en kamp direkte mod transnationale kapitalistiske firmaer. Kampen mod imperialismen falder sammen med kampen mod det lokale oligarki.

Spørgsmålet om magten

For venstrefløjen er det afgørende spørgsmål, hvordan kampen for demokrati, jordreform, brud med oligarkiet, stop for overklassens og imperialismens økonomiske rovdrift, de

daglige fornødenheder for de fattige i byen og frigørelsen for de indfødte mindretal og kvinderne – hvordan alle disse krav kan integreres i en sammenhængende strategi for, hvordan de folkelige masser erobrer magten.

Centrum-venstrepartier som PT i Brasilien, Frente Amplio i Uruguay og PRD i Mexico er naturligvis uenige i at stille tingene op på denne måde. For dem handler det om mere retfærdighed inden for systemet, og vi har set, hvad det betyder i Brasilien og Uruguay – en ussel kapitulation til neoliberalismen.

Klasseselvstændighed

Det rejser et første spørgsmål og problem – spørgsmålet om classeselvstændighed, at opbygge politiske massepartier, som ledes af arbejderklassen, og som er uafhængige af borgerlige nationalister og populistiske kræfter.

At opbygge et bredt klassekampskampsparti for hele nationen er en opgave, som Subcommandante Marcos og zapatisterne altid er været udenom. Behovet for en strategi for at erobre magten, som bygger på classeselvstændighed, viste sig tydeligt under begivenhederne i Argentina mellem 2001 and 2004. Her væltede et oprør blandt masserne regeringen under Fernando de la Rúa i december 2001. Det skabte en politisk krise, hvor store dele af de fattige og middelklassen blev mobiliseret i selvorganiserede aktionskomiteer og picateros (arbejdsløse som bl.a. lammede samfundet med vejblokader) i over et år.

Men efter en tid ebbede denne præ-revolutionære bevægelse ud, netop fordi der ikke var nogen aktivt socialistisk masseparti, som var i stand til at samle de oprørske kræfter i en sammenhængende, landsdækkende revolutionær retning.

Begivenhederne i Argentina viser, at teorien om ikke at tage magten har spillet fallit – en teori, som forfægtes af subcommandante Marcos

For centrum-venstre partier, som PT i Brasilien (tv.), handler det ikke om at bryde med systemet, men at arbejde for retfærdighed indenfor systemet.

I Bolivia har Evo Morales (th.) taget flere vigtige skridt for at stække vingerne på de multinationale firmaer ved at nationalisere olie- og gasforekomsterne.

(og som John Holloway har uddybet i bogen *Change the World Without Taking Power*, 2002).

En afvisning af at udfordre borgerskabet og højrefløjen på magtsspørgsmålet er knyttet til en afvisning af at opbygge et politisk arbejderparti. Det fører, i bedste fald, til »bevægelse fra nedenunder«, en fortsat rolle som opposition og protest, men uden nogen ide om at opstille et samlet alternativ og hvordan man kan bryde oligarkiets og højrefløjens kontrol med statsmagten.

Chavez må vælge

Hvordan hænger ideen om, at folket tager magten, sammen med udviklingen i Bolivia og Venezuela?

I Venezuela har borgerskabet mistet, eller delvist mistet, kontrol med regeringen, men er fortsat den herskende klasse i økonomisk forstand. På den anden side er der en voldsom udvikling af folkelig selvorganisering fra nedenunder i slumkvarterer og på landet, og dertil kommer, at der er sket store sociale fremskridt takket være overskuddet fra olieindustrien.

De fattige udgør imidlertid fortsat det store flertal i Venezuela, og løsningen på deres problemer vil kun ske gennem en radikal omfordeling, hvilket vil indebære et brud med oligarkiets magt og rigdom. I en situa-

tion med en omfattende politisk polarisering, hvor hele borgerskabet og det store flertal af middelklassen er imod Chavez, vil denne ustabile balance mellem borgerskabet og masserne, som Chavez mægler imellem, ikke kunne fortsætte i al evighed.

Før eller senere vil der komme en gigantisk konfrontation, og den boliviarianske bevægelse og Chavez-ledelsen vil være nødt til at vælge.

Bevæbning

At satse på loyaliteten hos nøglepersoner i den militære ledelse giver ingen mening. Overfor truslerne fra højrefløjen og imperialismen vil det være afgørende at konsolidere folkekomiteerne til et nationalt netværk af folkemagt. Det må omfatte bevæbning af de folkelige sektorer og opbygning af en folkemilit.

Der er vigtige tegn på, at polariseringen skærpes hurtigt. I Merida har højreorienterede studenter organiseret langvarige optøjer. Den seneste nationale kongres for den progressive faglige sammenslutning UNT, endte med en splittelse mellem højre- og venstrefløj og fik hverken afsluttet sin dagsorden eller valgt en ny ledelse.

Dette er siv i vinden, og det ville være dumt at lukke øjnene for den kommende stormvind. Imperialismen og borgerskabet ønsker Chavez

ud, og der foregår nu et kapløb mellem revolutionen og kontrarevolutionen.

Morales udfordrer de multinationale

I Bolivia har Evo Morales taget flere vigtige skridt for at stække vingerne på de multinationale firmaer ved at nationalisere olie- og gasforekomsterne. Der er dog ikke tale om en ekspropriation, men om en kraftig forhøjelse af den skat, Morales' regering pålægger selskaberne at betale. Ikke desto mindre er hans initiativer særdeles upopulære hos imperialismen og højrefløjen.

Den præcise retning, som regeringen Morales vil gå i, kender vi ikke. På mellemlangt sigt må Morales og hans team træffe et valg mellem oligarkiet og imperialismen på den ene side og massernes selvorganisering på den anden.

Eksemplet med Lula og udviklingen i det brasilianske Arbejderparti taler sit tydelige sprog. Hvis man forsøger at undgå spørgsmålet om magten, ender man med at give op.

Phil Hearse har i mange år skrevet om socialistisk teori og strategi. Artiklen er oversat fra det britiske tidsskrift Resistance, nummer 16/2006 af Åge Skovrind.

Det skrev vi for 25 år siden

I september 1981 lå det polske fagforbund Solidarnosc i åben konflikt med styret. Det vakte diskussioner internationalt, også på den danske venstrefløj. SAP's daværende ugeavis Klassekampen forholdt sig på lederplads til sådanne spørgsmål i anledning af Solidarnosc' kongres samme måned:

Solidarnosc-kongressens beslutninger demonstrerede en bred enhed om hovedlinjen: De demokratiske rettigheder skal forsvares og udbygges, og arbejderklassens interesser skal forsvares på alle områder.

En sådan vilje og styrke til at forsvare arbejderklassens interesser over for alle modstandere af socialistisk demokrati har ikke blot skabt en naturlig vrede i Kreml, men også en vis bekymring i Danmark. Hos DKP og partiets avis Land og Folk er der næsten tale om panik. Og det socialdemokratiske dagblad Aktuelt mener, at det er forkert af Solidarnosc at udfordre de sovjetiske magthavere. Det er beherskelsen, der er

vigtig nu. »Beherskelse« er også svaret fra SF's Socialistisk Dagblad, som mener, at Kania-ledelsen gør alt for at afværge en sovjetisk invasion. Og Solidarnosc får en advarsel med på

vejen: »Det kan blive katastrofalt for Polen, hvis Solidaritets årskongres fører til en sådan skærpelse af konfrontationen, at andre kræfter vinder overhånd i partiet.« (...)

De polske arbejdere ved ligeså godt som Socialistisk Dagblad og Aktuelt (og vel også Land og Folk), at de værste trusler kommer fra Kreml. De må forsvare sig mod invasions-trusler ved at markere en ubrydelig enhed og kampvilje i Polen og ved at vinde støtte fra arbejderne i Sovjetunionen og de østeuropæiske Warszawapagt-lande. Derfor støtter Solidarnosc disse arbejderes ret til at opbygge selvstændige fagforeninger. Desuden er det vigtigt, at Polens arbejdere får støtte fra arbejderpartier og fagforeninger i andre lande, bl.a. Danmark.

Og så er det altså ikke disse arbejderpartiers opgave at bryde sammen i frygt og vige tilbage, når de polske arbejdere går fremad i kamp for socialistisk demokrati, og når kampen nødvendigvis bliver hårdere.

SÅDAN TEGNER DU ABONNEMENT

Du kan tegne abonnement ved at indsende kuponen her til højre.

Vi foretrækker dog, at du bestiller abonnementet ved at indbetale beløbet på vores girokonto

Giro 906-3366
Socialistisk Information
Stu-di-stræde 24, 1.
1455 Kbh. K

eller evt. ved at sende en check.
Det sparer tid og porto
for både dig og os!

Abonnenter i udlandet kan kun bestille almindeligt helårsabonnement.

JATAK, jeg prøver et abonnement på Socialistisk Information (sæt X):

- ☐ Særtilbud (seks nr.): 50 kr.
- ☐ Et helt år: 175 kr.
- ☐ Et helt år (lav indkomst): 100 kr.
(SU, kontanthjælp, pension el.lign.)

Sådan betaler jeg:

- ☐ Beløbet er vedlagt i check
- ☐ Send opkrævning

Navn

Adresse

Postnr.&by

Tlf.

HUSK
FRIMÆRKE

SI
SOCIALISTISK • INFORMATION

Stu-di-stræde 24, 1., 1455 København K.

Indsamling til libanesiske socialister!

Libanons gruppe af Fjerde Internationale-sympatisører har brug for al mulig opbakning for at kunne fremføre solidariske, radikale og internationalistiske synspunkter i et land, der er dybt splittet mellem de religiøse grupper. Vi kan hjælpe den libanesiske venstrefløj til at være velforberedte, hvis den zionistiske dødsmaskine slår til igen.

AF BERTIL VIDET

»Krigen er stoppet, ja. Men hvor lang tid vil våbenhvilen vare? Og hvad bliver det næste, hvis krigen fortsætter? Vil det igen kun gå ud over vores land, eller også andre: Syrien, Iran... Det er umuligt at vide.« Ordene kommer fra Camile Dagher, en sand veteran på den libanesiske venstrefløj, og en af frontfigurerne i Groupe Communiste Revolutionnaire (GCR) – gruppen af Fjerde Internationale-sympatisører i Libanon.

Den lille gruppe af FI-sympatisører i Libanon er hårdt prøvet. Selvom de altid har ligget i skyggen af det dominerende Libanons Kommunistparti, og nu det islamistiske Hezbollah, der tegner sig for den aktive modstandskamp, har folkene omkring GCR aldrig ligget på den lade side. Gruppen mistede næsten halvdelen af sine medlemmer under borgerkrigen, der hærgede det lille Middelhavsland i 15 år.

GCR er en af de få politiske organisationer, der samler medlemmer på tværs af de religiøse skel, der splitter det libanesiske samfund. Som sådan kæmper GCR for at Libanon gør op med sit konfessionelle

politiske system, der deler magten mellem de religiøse grupper, og på den måde fastlåser landet i en splittelse mellem kristne og muslimer og mellem shia-muslimer og sunni-muslimer.

Under Israels netop overståede aggression mod Libanon kritiserede GCR Hezbollah for at føre en sektærisk modstandskamp. GCR ønsker at opbygge en bred national og progressiv modstandsbevægelse, der bekæmper den zionistiske aggression i koordination med Hezbollah.

Camile forklarer dog, at de i GCR ikke har kunnet få deres budskab ud: »Under krigen har vi oplevet, at det har været umuligt at få vores radikale analyser bredt ud. Pressen har hverken trykt vores erklæringer, appeller eller pressemeddelelser.« Derfor tænker gruppen nu i nye baner for, hvordan de kan få spredt det vigtige radikale, internationalistiske og anti-sektæriske budskab ud til en befolkning, der er præget af så store splittelser, at borgerkrigen nemt kan blusse op igen. »Vi har brug for at få forbedret vores økonomiske situation for at kunne få lokaler og få trykt materialer til uddeling«, siger Camile.

I Libanon er de forberedte på,

at bombningerne og krigens øvrige rædsler kan bryde ud igen.

Vi kan hjælpe Libanons progressive kræfter med at være velforberedte, hvis den zionistiske dødsmaskine vender tilbage med sin død og ødelæggelse.

STØT INDSAMLINGEN!

Socialistisk Arbejderpartis hovedbestyrelse har besluttet at igangsætte en lynindsamling til Groupe Communiste Revolutionnaire, som netop nu har ekstra brug for solidaritet og konkret støtte fra sympatisører i andre lande.

Vi opfordrer alle internationalister til at give et bidrag, så vores kammerater kan fortsætte deres arbejde med at genopbygge en stærk libanesisk venstrefløj, som kan være et alternativ til fundamentalismen i kampen mod besættelse og for frihed.

Send dit bidrag til:

Giro 507-3928
Socialistisk Arbejderparti
Stu-di-stræ-de 24, 1. sal
1455 Kø-ben-havn K

NB! Mærk betalingen: »Libanon«